

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 8 (1513)

София, август 2016 г.

Цена 0.50 лв.

От 26 до 31 юли в Краков (Полша) се състоя Световната младежка среща с папа Франциск под мотото „Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилувани“ (Мт. 5, 7). Ето два акцента.

„Разберете, че да не приемаме съмни си, да живеем недоволни и да имаме негативни мисли, означава да не признаваме собствената си идентичност. Това е сякаш се обръщам, докато Бог иска да ме гледа; означава, че искам да разруша мечтата, която той има за мен. Бог ни обича такива, каквито сме...“

„Може да ви се присмиват, защото вярвате в смирената сила на милосърдието. Могат да ви определят като мечтатели, защото вярвате в новото човечество, което не приема омразата сред народите, не вижда границите между държавите като бариери и съхранява собствените традиции без egoизъм и негодувание. Не се обезсърчавайте: с вашата усмивка и вашият разтворени обятия вие проповядвате надеждата и сте като благословия за човешкото семейство...“

Подробности за участието на българската група в срещата ще предложим в следващия брой.

Светлина за другите

На 10 юли по време на тържествена литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив Ивелин Генов бе ръкоположен за дякон чрез възлагане на ръцете на ръцете на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев. С Негово Високопреосвещенство съслужиха свещеници от Софийско-Пловдивски диоцез, Апостолическата екзархия и Никополската епархия. В този радостен ден до Ивелин Генов бе неговото семейство, близки и множество вярващи, изпълнили катедралния храм, придвижаващи го с молитви си.

В началото на своето размисление, говорейки за настъпилия момент Ивелин да пристъпи към сана на дяконството, епископът подчертава, че

дякон означава човек, който да служи, и това е преход към свещенството и получаването на благодатта, за да отслужва Евхаристията - центъра и извора на християнския живот. Проповедникът продължи с характеристиките на дяконското служение: да извършва кръщене, да причестява, да проповядва, да венчава, да погребва - това са моменти, в които дяконът се слива в йерархията, за да служи. Изтъкнато бе още, че от момента, когато изяви пред епископа на Църквата и пред целия божи народ готовността си да служи на Бог, приема да живее не според плътта, а според духа - да бъде светлина, която - приета от Небесния отец - ще

На стр. 9

Завинаги изцяло Твоя - както Мария

На 16 юли, празник на Пресвета Богородица Кармилска, сестра Кристина на Пресветото Сърце Исусово и на Пренепорочното Сърце Марионо от манастира на сестрите кармилитки в София се посвети завинаги на Бог чрез полагането на тържествени вечни обети. Това е точно денят, когато в родния й край - Украйна, се чес-

тва Мукачевската чудотворна икона на Света Богородица.

Пресвета Богородица! Кой може да изброя щедрите й благоденствия към всички, които прибягват към нея? Тя пожела сестра Кристина (Олена) да стане нейна избрана дъщеря, да я служи и да я подражава, скрита в тишината и усамотението на Кармила. Тя пожела да я вземе под своята нежна майчинска закрила, да я облече в своята дреха и да я бъде по този начин Майка, Сестра, Покровителка и Царица. Тя я доведе в България, за да открие сестра Кристина тук, сред този народ, своето ново семейство в Христос и да се моли и жертва

Достоен! Достоен! Достоен!

Преди повече от две години в Казанлък пристигна по-редният стажант при отците салезиани. Младеж на около 30 години, интелигентен, смирен, вгълben и силно вярващ!

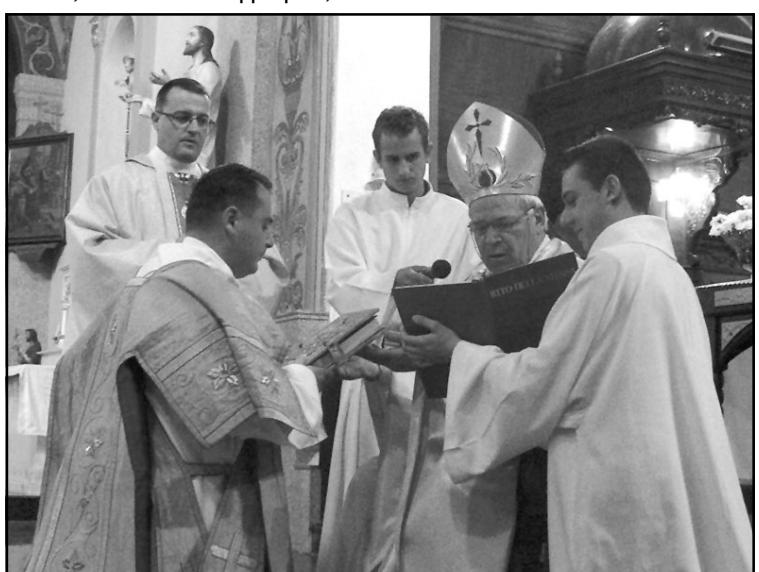
Постепенно научихме детайли от неговата биография. Името му е Донбор Жирва. Роден е на 12 декември 1984 г. в село в Североизточна Индия, където учи до IV клас. От V до VII клас е в Nativity School, Mawkywat; от VIII до X - в Savio Juniorate, Shillong; XI и XII клас завършва в Don Bosco College, Tura. Висше философско образование получава във Warangal, Andra Pradesh. След смъртта на баща си като най-голям от общо шест деца, за да подпомогне издръжката на многолодното семейство, заживява при енорийски свещеник, който го насочва към общество на Салезианите на Дон Боско. Този е прелом-

нийт момент в живота на младежа. Изпратен е да продължи образоването си като богослов в Торино. Оттам е насочен за стаж в България, където повече от 20 години работят отци салезиани от Чехия.

По време на престоя си в България Донбор е подгответ на духовно най-вече от отец Ярослав Фогл, SDB. След повторен престой в Торино настъпва моментът да бъде въведен в дяконски сан.

Паметен ще остане за Донбор денят 18 юни, събота, Задушница преди Петдесетница. Заради празника ръкоположението бе настроено за 14 ч. в храм „Свети Йосиф“ в Казанлък. Въпреки горещото време салонът и дворът се изпълниха постепенно с хора. Пристигнаха гости от двете западни католически епархии, от Апостолическата екзархия, православни и протестанти от Казанлък и района. Няколко дни пре-

На стр. 5

На стр. 7

Конференция в БАН

На 17 юли в централната сграда на БАН в София Националният съвет на религиозните общности в България (НСРОБ) съвместно с Института за изследване на обществото и знанието (ИИОЗ) при БАН проведе академична конференция на тема „Религиозни светогледи и ценности на ХХI век“. Събитието започна с обръщение на председателя на БАН акад. Стефан Воденичаров и приветствие от страна на кмета на София, а модератори бяха проф. Рупен Крикорян (НСРОБ) и проф. Стефан Пенов (ИИОЗ).

Докладите бяха разделени в пет панела, третиращи различните аспекти на дискурса, като метафизика, социология, изкуство, психология и религиознание. Пълният текст на докладите предстои да бъде публикуван в сборник, а по време на конференцията двадесет и двамата лектори се ограничиха с анонсации в рамките на 10 минути, оставяки място за дискусия след всеки панел. Интересни разсъждения предложиха отец д-р Людмил Петров (ИИОЗ) върху „Проблема с примата във Вселенската църква“, даващ исторически ракурс на темата според ка-

ните, установени от вселенските събори в полза на първенството на Римския престол. Проф. Стефан Пенов (ИИОЗ) зададе темата „Логиката и метафизиката като доктрина за Бога, света и човека - неотомистка религиозна философия“. Доц. д-р Веселин Босаков от същия институт предложи темата „Етнорелигиозни измерения на езика на омразата“, а доц. д-р Елена Петрова - „Религиозният ритуал като инструментално средство“ (засягаща казуса с архимандрит Дионисий). Доц. Костадин Нушев от Богословския факултет на Софийския университет говори за „Мисията на Православната църква в началото на ХХI век“, спиралки се накратко и върху Всеправославния събор на о-в Крит. За да не изброявам всички, ще спомена само и участниците от страна на Католическата църква: проф. Владимир Градев (Софийски университет) с темата „Исламският радикализъм: контра-разследване“ и отец д-р Пламен Гечев с темата „Комуникацията в търсене на съмъслъ“. Конференцията е отворена и на сайта на БАН.

Отец Петко ВЪЛОВ,
член на НСРОБ

Исламският радикализъм: контра-разследване

„Правата линия е лабиринтът,
в който най-много хора са се изгубили.“

Хорхе Луис Борхес

подкрепят, обосновават, обясняват подобни действия.

Има несъмнено и психологически фактори: потребност от ред, страх и отвращение от новото, различното, от всяка несигурност и двусмислие - непоносимост към отвореното общество. Затвореност на ума - като най-добра гаранция за сигурност.

Сексуалната психопатология също много допринася за екстремистки действия - изключителната скованост в разбирането на отношенията между половете води нерядко до абсолютна сексуална мизерия. Когато младежите са измъчвани от парещо желание по жени, които не могат да имат, лесно могат да се вслушат в някой имам, който им проповядва, че гнусните неверници превръщат сестрите им в проститутки и Аллах ще ги награди с вечни сексу-

На стр. 10

Здравейте, скъпи приятели!

Неусетно измина летният скаутски лагер в местността Беглика, изпълнен с много забава и приключения. Участници в него бяха деца и шефове от град Раковски, София и Житница. Преди да идем на мястото, първо се отбихме до катедралата „Свети Лудвик“ в Пловдив, където нашият приятел Ивелин Генов бе ръкоположен за дякон. След церемонията се отправихме към лагера.

За някои от нас този лагер беше първата крачка - приемане на скаутската връзка, докато за други беше следващата стъпка - полагане на клетва. Имахме посещение от шефа на „Скаутите на Европа“ Мартин Хафнер. Наш гост беше и епископ Христо Пройков, който ни говори за

това колко е важно да тренираме духа си. Имахме множество ателиета, които бяха водени от шефовете скаути, както и от външни лектори. От всички игри успяхме да затвърдим уменията си по палене на огън, оцеляване в екстремни ситуации, ориентиране и готовне в различните ателиета. Всяка литургия, отслужена от отец Клаудио, имаше поучителна цел и ни караше да се замислим как постъпваме в нашия живот. Вечерите прекарвахме в бдения и песни.

Благодаря от името на всички скаути за положените усилия на шефовете и на родителите. Надявам се скоро отново да се срещнем!

Криси ГЪЛЕВА,
гр. Раковски

2
ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1513)
август 2016 г.

Божието милосърдие, или по стъпките на свети Йоан-Павел II

От 25 юни до 2 юли на поклонение в Краков, Полша, беше група вярващи от енория „Свети Павел от Кръста“ в Русе. Поклонението бе организирано във връзка с Извънредната юбилейна година на милосърдието и групата бе водена от енорийския свещеник отец Валтер Гора.

След дългото пътуване през Румъния, Унгария и Словакия поклонниците пристигнаха в Краков вечерта на 26 юни и се настаниха в манастира на отците францисканци конвентуалици в центъра на града. От понеделник, 27 юни, започна тяхното поклонничество по светите места в този старопрестолен град, пълен с исторически забележителности и прекрасни черкви. Денят започна с литургия в параклиса на манастира и първата черква, от която започна поклонничеството, бе „Свети Франциск“ - на братята конвентуалици, домакини на групата. Поклонниците се отправиха към Мариината катедрала в центъра на Краков. Там те се помолиха освен с лични намерения също и за нашата Никополска епархия и епископа Петко Христов. Другите посетени черкви бяха „Света Троица“ и „Света Барbara“. Следващата спирка бе замъкът „Вавел“ и неговата прекрасна катедрала „Света Троица“, в която са погребани много полски крале и изтъкнати личности. Денят завърши с разходка по река Висла и вечерна молитва.

Във вторник групата посети солните мини във Виеличка.

След това се поклони в старата и в новата черква на светилицето на Божието милосърдие. Отец Валтер отслужи литургия на български език в една от капелите на светилището, а след това вярващите се включиха в броеница на Божието милосърдие на полски език в новата черква. Поклонниците имаха възможност да разгледат стаята, в която е живяла света Faustina Kowalska. Там се пазят много предмети, които светицата е използвала - мебели, дрехи и др.

Този ден групата посети и светилището на свети Йоан-Павел II. Черквата е с впечатляващи размери, с прекрасни мозайки, дело на известния отец Рупник. В светилището се пазят реликви на светицата и окървавената му бяла дреха от атентата през 1981 г.

На стр. 10

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
тел. (02) 41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

Германия. Германското библейско дружество е отпечатало цялото Евангелие на Лука на арабски и немски език, което да служи на бежанците, които ползват арабски език. Според издателите Евангелието на Лука е най-достъпно исторически и хронологически за живота на Христос; то описва Иисус Христос като Син Човечески и ще се приеме по-разбираемо от бежанците.

+ + + По повод на призыва на безбожници, мюсюлмани и атеисти да се махне християнският кръст от обществени сгради, архиепископът на Бамберг Лудвиг Шик е заявил, че това означава да се махне и да изчезне човешината, хуманността от обществото.

Бразилия. При опит за грабеж е убит в собствената си кола на улица в Рио де Жанейро свещеникът францисканец Антонио Мозер. 75-годишният свещеник е професор по морално богословие. Участвал е в епископския синод за брака и семейството през октомври 2015 г. като негов сътрудник и секретар.

Австрия. От 9-милионното население на страната над 6,9 млн. са католици и се обслужват от 3700 свещеници - миски и от различни конгрегации.

Албания. По време на комунистичкия режим в периода 1945-1974 г. в страната заради вярата са убити 38 католици. Епископската конференция на Католическата църква в Албания е започнала процедура за тяхното провъзгласяване за блажени, след като папа Франциск ги е признал за мъченици. От над 3-милионното население на страната над 600 хиляди са католици.

Беларус. От 1 до 3 юли т. г. в столицата Минск е отпразнувана тържествено 25-годишнината от учредяването на Католическата архиепископия в столицата. На тържествата е присъствал като папски представител австраийският кардинал Кристоф Шёнборн. От 10-милионното население на Беларус над 2,8 милиона са католици.

Ватикан. Голяма делегация от московски православни и католици е посетила Ливан и Сирия. Смесената делегация е била водена от католическия архиепископ на Москва Паоло Пеци. Тя е посетила сирийски бежански лагери и социални центрове. Московската католическа архиепископия наброява над 80 хиляди католици. През 2015 г. в нея са се покръстили 378 души.

+ + + През 2015 г. ватиканска банка драстично е намалила печалбата си, която е достигнала едва 16.1 млн. евро в сравнение с 69.3 млн. през 2014 г. Намалението се дължи на анулирани 4935 сметки на вложители заради „корупционни операции и пране на пари“.

+ + + По данни на информационна агенция „Фидес“ всяка година над хиляди християнки и жени от други вероиз-

поведания са принудени насилиствено да приемат ислама. Като пример агенцията посочва, че 23-годишна католичка от Пенджаб, Пакистан, е била отвлечена от двама въоръженни мюсюлмани. Те заплашили родителите ѝ, принудили девойката да приеме ислама и да се омъжи за единия от тях.

+ + + Досегашното приложение „ЖЕНА-ЦЪРКВА-СВЯТ“ към ватиканския официоз „Осерваторе Романо“ става самостоятелно седмично списание с обем 40 страници и тираж 18-20 хиляди броя. Като поздрав в началото ватиканският държавен секретар кардинал Пиетро Паролин е заявил: „Църквата губи много, ако не се вслушва в гласа на жените“.

+ + + Директорът на ватиканските музеи Антонио Паолучи е подписал нов договор с Италианския институт за реставрации за продължаване на съвместната дейност в научното изследване, при обмяната на информация и придобиване на квалификация.

+ + + Папа Франциск е назначил 53-годишната историчка Барбара Ята за зам.-директор на ватиканските музеи. Тя ще наследи на директорския пост Антонио Паолучи, който е на 76 години и ще й предаде службата в началото на 2017 г.

+ + + На 4 август папа Франциск ще посети в Асизи базиликата „Санта Мария дели Анджели“ и ще се помоли в параклиса „Порциункула“. Поводът е 800-годишният юбилей от Индулгенцията на Асизи. Параклисът „Порциункула“ е издигнат в базиликата на мястото, където е починал свети Франциск на 3 октомври 1226 г. Параклисът е обявен за светилище, а за богомолците папа Хонорий III (1216-1227) е установил индулгенция на 2 август 1216 г.

+ + + Римският епископ е поздравил новата кметица на Рим - 37-годишната Вирджиния Раджи, юристка и политик от партията „Движение Пет звезди“. Тя е първата жена кмет на Вечния град в неговата почти трихилядолетна история.

+ + + Папата е назначил 51-годишния архиепископ Пиер-Батиста Пицабала за апостолически администратор на Латинската патриаршия в Светите земи на мястото на сегашния патриарх Фуад Туал, който се пенсионира на 75 години.

+ + + Католическата църква ще получи през Извънредната юбилейна година на милосърдието (8 декември 2015 г. - 20 ноември 2016 г.) петима нови светци: през юни папата канонизира еврейката, приела католическата вяра Мария Елизабет Хеселблад (1870-1957) и полския свещеник - основател на орден, Ян Полчински (1631-1701); на 4 септември той ще провъзгласи за светица Майка Тереза (1910-1997); на 16 октомври папата ще канонизира за светци мексиканца Хосе Санчес дел Рио (1913-1928, убит след изтезания по време на Guerra Cristera - война между католици и управляващи в Мексико - б. р.) и аржентинския свещеник Хосе Габриел дел Росарио Брочero (1840-1914).

+ + + По данни на информационна агенция „Фидес“ всяка година над хиляди християнки и жени от други вероиз-

Истина
VERITAS
Брой 8 (1513)
август 2016 г.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Нова апостолическа конституция за клаузурните монахини

вана възможност да се съзерцава милосърдното лице на Отца“ и по този начин монахините да станат „инструмент за помирение, прошка и мир“, от които светът днес има „особена нужда“.

Общият живот и самостоятелността на манастирите

Петата тема, посочена от документа, е за братския живот в общността, което е необходимо свидетелство освен в „едно общество, белязано от разделение и неравенство“. „Да се живее заедно е възможно и прекрасно въпреки различията в поколенията, образоването и културата“, тъй като „единство и общение не означават еднообразие“. Шестата тема е за автономията на манастирите. Въпреки че тя благоприятства стабилността, единството и съзерцателната молитва на една общност, автономията „не би трябвало да означава независимост или изолация“, пише папата, призовавайки съзерцателните монахини да не се разболяват от „самодостатъчност“.

Федерациите и клаузурата

Тясно свързана с това е седмата тема, в която папата припомня значението на федерациите като „структури на общение между манастирите,

ми за богословия живот. Първата тема е за обучение, което „изисква постоянно обръщане към Бог“ и достатъчно време - между 10 и 12 години. Манастирите „трябва да отделят голямо внимание на призванията и на духовността - призовава папата, - без да попаднат в капана на изкушението за бройка и ефективност“. След това - молитвата - „центърът на богословия живот“. Тя не трябва да се смята като затваряне на монашеския живот в самия себе си, а като „отваряне на сърцето, за да се обхваща цялото човечество“, особено страдащите.

Лекции дивина, Евхаристия и Изповед

На централно място е и Божието слово; особено по време на „лекции дивина“ то трябва да присъства в деня на „личността и общността“ на съзерцателните монахини, за да може след това да се превърне в действие - „дар за другите в любовта“. Апостолическата конституция припомня значението на Евхаристията и Изповедта, като предлага да „се продължи Евхаристията през обожаването“ и да се преживява практиката на покаянието като „привилегиране

които споделят една и съща харизма“. Насочени към насищаване на съзерцателния живот и като помощ в обучението и в конкретните нужди на манастирите, федерациите „трябва да бъдат подпомагани и умножавани“. Осмата тема се отнася до клаузурата - „знак за изключителния съюз на Църквата годеница с нейния Господ“.

Труд и мълчание

Папа Франциск подчертава значението на работата, която съзерцателните монахини трябва да извършват „с преданост и вярност, без да се влияят от манталитета на плодотворността и активизма на съвременната култура“. Работата трябва да се възприема като „служба на човечеството и солидарност с бедните“. Същото тишината трябва да бъде възприемана като „изслушване и преживяване на Словото“, „правене на свободно място, за да може Ти да бъде прието“. Мълчанието трябва да е „пълно с милосърдие“ и да „слуша Бог и вика на човечеството“.

Дигиталната култура и средствата за комуникация

Създавайки промените в общността и „дигиталната култура“, които „има решаващо влияние при формирането на

мисълта и на начина за комуникация със света“, като единадесета тема папа Франциск предлага средствата за комуникация. Това са „полезни инструменти за обучение и общување“, въпреки че той настоява за един „мъдър размисъл“, така че тези средства да не са причина за „разсейване или бягство от братския живот, унищожаване на призванието или пречка за съзерцателните монахини“.

Аскезата: съзерцателните ми на манастирите

Последната тема е за аскезата: тя е „красноречив знак на верността“ в един глобализиран свят без корени. Тя е пример за „човечеството, белязано и разкъсано от толкова много разделения“, как може да си до близния си въпреки различията, напрежението, конфликтите, несигурността. Аскезизмът не е бягство от света „поради страх“ - казва Светият отец, - понеже манахините „продължават да бъдат в света, без да са част от света“. Ходатайствайки пред Господ „постоянно за човечеството“, изслушвайки вика на този, който е жертва на културата на изхвърлянето, манахините ще бъдат стълба, по която Бог слизга, за да се срещне с човека и по която той се качва, за да се срещне с Бог.

Набирането на кандидатки не трябва да е само за оцеляването на манастири

Нормативното заключение на Апостолическата конституция е разделено на 14 члена, които във външност определят от правна гледна точка това, което беше казано по-рано от папата. По-специално чл. 3 гласи, че „трябва абсолютно да се избягва набирането на кандидатки от други страни с единствената цел да се осигури оцеляването на манастира“. Чл. 8 определя изискванията, необходими за юридическата самостоятелност на общността, които включват капацитет за обучение и управление, внедряване в местната Църква и възможност за препитание. Когато тези изисквания не са изпълнени, Конгрегацията за институтите за богословен живот „ще прецени дали трябва да се създаде специална комисия за съживяване на манастира или трябва да го закрие“.

Задължение на манастира е да бъде част от една федерация

Чл. 9 подчертава, че „по принцип всички манастири трябва да са част от една федерация“. Ако един манастир не може да се федерира, конституцията потвърждава, че трябва да се иска разрешение от Светия престол, който трябва да направи едно подходящо проучване. Накрая чл. 14 гласи, че Конгрегацията за институтите за богословен живот трябва да издаде насоки за прилагането на нормите, одобрени от Светия престол, според харизмите на различните монашески общини.

(Продължава от миналия брой)

Ето и тропара от навечерието на празника, глас 4: „Възвърна се никога река Йордан, докосната от кожуха Елисев след възнасянето на Илия, и разделиха се водите на две и всред реката се откри сух път, образ на истинското кръщение, чрез което ние преминаваме през този преходен живот“. Христос се яви в Йордан, за да освети вредителните й води. Ето и цитат от Великия Богоявленски водосвет: „Ти си осветил Йорданските струи, като си изпратил от небето Твоя Свети Дух и си съкрушил главите на загнездилите се там змии“ (Требник, изд. БПЦ, 1994, стр. 383).

Морето - символ на робството на греха, е разделено на две чрез Моисей - предобраз Христов, за да мине по сухо народа израилев; за да намери спасение (вж. 1 Кор. 10, 1-4). „Ти си нашият Бог, Който чрез водата потопи при Ноя греха, Ти си нашият Бог, Който чрез Мойсея проведе чрез морето еврейския род и го освободи от фараонското рабство...“ (Требник, стр. 384-385). В тази линия е и икосът на песен 1, глас 6 от Опелото Господне: „Оня, който скри никога гонителя - мъчител, под морската вълна, синовете на избавлението Го скриха под земята“. Христос е, Който ще освети водите чрез Своята смърт, чрез Своето смъртно потапяне. Той ще унищожи смъртта, ще донесе светлина там, където безнадеждно царуваше мракът. Кръщението в Йордан както и Раждането във Витлеем са само един предобраз, едно въведение към смъртта и възкресението Христови. Както Божият син се ражда заради нашето спасение, така Той се и кръщава на наше място заради нас, човеците. Този, Който е самата невинност, чистота и святост, като наш Изкупител взема греховете на цялото човечество върху Себе Си (отъждествявайки се с тях), но само за да ги унищожи, сплизайки с тялото Си в дълбоките води Йордански - предобраз на пропастта адова, за да излезе от водите адovi като победител чрез сплавното Си възкресение. Отвесният бряг придава на реката вид на пропаст, на пещера, на „течен гроб“, други ще видят утроба. Кръщаващият се е нарисуван в подобие с Възкръсналия - победоносно излизаш от празния гроб, а лицето му е като на Вседържител, като на преобразилия се Христос. В лекото пристъпване с левия крак никой ще види „Господнина инициатива“ на свободно Отправящия Се към Йоана, за да бъде кръстен (Р. Evdokimov, Teologia della bellezza, trad. it., Roma, 1981, p. 276).

За кръщението като оподобяване със смъртта и възкресението ни говори и апостолът, взет от посланието до римляните (6, 3-6), който чете на всяко тайнство кръщение: „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме в Христа Иисуса, в Неговата смърт се кръстихме? И тъй,

ние се погребахме с Него чрез кръщението в смъртта, та както Христос възкръсна от мъртвите чрез славата на Отца, тъй и ние да ходим в обновен живот. Защото, ако сме сраснати с подобието на смъртта Му, то ще бъдем съучастници и на възкресението, като знаем това, че вехтият наш човек е разпнат с Него, за да бъде унищожено греховното тяло, та да не бъдем вече роби на греха“. Тоест истинското кръщение ще се извърши не с вода, а с кръвта Христова, пролята за нас на Голгота. Кръстът е и ключът, пътят (мостът) към Възкресението, към погрома адов. Възкресен тропар, глас 2, възпява: „Когато прие смъртта, Животе безсмъртни, Ти умъртви ада с блясъка на божеството“. Са-

рам и Леонид Успенски („Богословие на иконата“, изд. „Омофор“, 2001 г., стр. 108), който казва: „От гледна точка на Църквата иконата не е просто илюстрация на Свещеното писание; тя е език, който съответства на Писанието, но съответства не на буквата на Писанието, а на неговата проповед, на съдържанието на Евангелието, на неговия смисъл, така както му съответстват и богослужебните текстове“. Друга обща тема в иконите на Рождество и Възкресение е участието на Адам и Ева. Според една интерпретация възрастният мъж, облечен в кожа и с пастурска гега в ръка, до фигураната на Йосиф от иконата на Рождество, е старият Адам, облечен така според библей-

възпява: „Христос ражда се, прежде падшият воскресити образ“. Други виждат в една от двете акушерки в иконата, къпещи Младенца в съд, подобен на кръщелния купел, образа на Ева. Другата според апокрифнотоprotoевангелие на Яков (XIX. 1 и сл.) е Саломе - свидетел на девственото раждане. Купелът пък е явна препратка към Христовото кръщение, а оттам - към Неговата смърт и възкресение. Ева, дошла при пещерата заедно с Адам, предвкусва пред вида на Божественото Рождество радостта, която ще изпълни сърцата им при Възкресението, когато Спасителят ще слезе в преизподнята, за да ги откъсне от ноктите на смъртта, занаяки им вечен живот. Типич-

поднесла; нека въплотиля се чрез тебе Богочовек възвърне отново живот на онези, които са го изгубили“. Както и глас 2 от стихирите на хвалите от същата служба: „Преблагословена си, Богородице Дево, чрез въплотиля се в тебе, адът бе пленен, Адам възстановен, проклятието унищожено, Ева освободена, смъртта умъртвена и ние съживени“. Последният стих от песен 6 на вечерната на Велика събота възпява: „Спасителю мой, жива и непринесена от другого жертва, но бидейки Бог, сам Ти доброволно се принесе на Отца и съвъзкреси нашия всеобщ баща Адам, като възкръсна от гроба“.

Другите персонажи, свидетели на Възкресението в иконата, можем да открием пак чрез богослужебните текстове, чито автори са Отците на Църквата. Достатъчни са дори само ирмосите към песните от Опелото Христово. Ирмос към песен 4-та: „Авакум, като предвидя Твоето божествено измъчване на Кръста, викаше ужасен: вселаги...“. Ирмос към песен 5: „Иисусе Христе, като видял незалъгащата светлина на Твоето Богоявление, станало от милосърдие към нас, пророк Исаия подранявал сутрин и викал: „Ще възкръснат мъртвите и ще излязат, които са в гробовете, и всички човеци ще се възрадват“. Ирмос към песен 6: „Иона попадна в утробата на кита, но не бе задържан, бидейки предобраз на Тебе, Който се оставил да бъдеш погребан; той излезе от морския звяр като от чертог...“.

Ирмоса към песен 7 възпява тримата отроци, спасени чрез Христос от пламъците на пещта. От другата страна на Възкръсналия в иконата виждаме новозаветните свидетели на Възкресението: Иоан Кръстител, апостолите, жените мироносици. Ирмосът към песен 9 ни говори за Девата: „Безначални мой Сине, по време на Твоето необикновено раждане щастлива бях да избегна естествените болки. А сега, Боже мой, като Те гледам бездиханен...“.

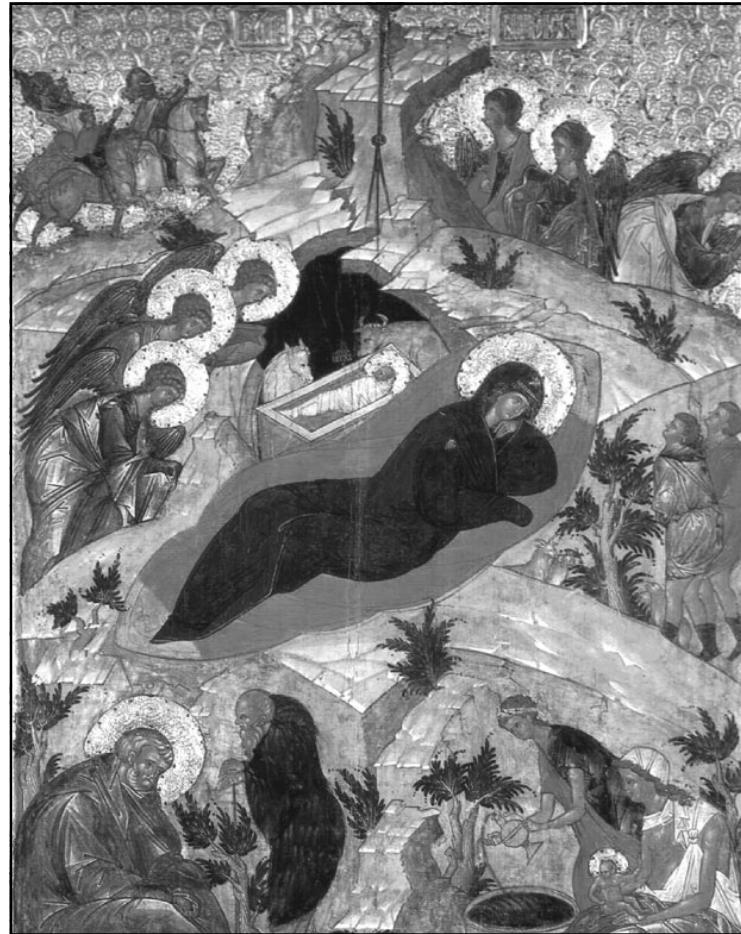
За пророк Давид ни говори стихът на алилуя преди Евангелието на Светли вторник и т.н. Но ако искаме пълния списък на евентуалните свидетели от иконата на Възкресението, най-добре да видим текстовете на мяна от неделя на светите праотци Господни, където са изброени всички светии, очакващи Спасителя от старозаветните времена, а причината е вързката, която изброяхме между Рождество и Възкресението на Христос.

Друга обща тема между двете икони са жените мироносици и мъдреци от изток, които ще поднесат дарове на родения: злато, ливан и смирна; златото е дан, полагаща се на царете, а тамянът (ливан) е дар, подобаващ на боговете, съответно признание за Иисус като Цар на Царете и Първосвещеник. Ето и икоса из канона на пасхалната утриня, където жените мироносици запяват: „Да вървим, да побързаме подобно на мъдреци те да му се поклоним и като дарове да принесем миро на Обвития не в пелени, а в плащаница“.

Отец Петко ВЪЛОВ
(Следва)

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Рождество Христово“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

ските слова: „И направи Господ Бог на Адама и на жена му кожени дрехи, с които ги облече“ (Бит. 3, 21); други ще видят пък дявола, който изкушава Йосиф с мисълта, че девица не може да роди, както сухата гега не може да покара. Но нищо за Господ не е невъзможно: „И ще покара младочка от Иесеевия пън, и клон ще израсне от неговия корен“, според пророчеството на Исаия (11,1). Свети Роман Сладкопевец в своя втори химн за Рождество Христово представя Адам, който казва на Мария: „Ето, в твоите нозе, Пречиста Богородице Дева, моето потомство, целият мой род е пред Тебе, не пренебрегвай твоите родители, защото твоят младенец възкреси тези, които бяха паднали“.

Целта на Рождеството е като пропедевтика на възстановения образ на падналия човек при възкресението. А тропарът от Предпразненство на Рождеството, глас 4,

Литургично-пастирски съвети

ДЕСЕТ СЪВЕТА ЗА ТОЗИ, КОЙТО ИЗПОВЯДВА

1. Да не забравя, че тайнството изповед представлява след Евхаристията най-честия повод - и във всеки случай най-личностен - вървящите да се срещнат със свещеника.

2. Добре е да започва с формула, предложена от книгата за обреди (*Rituale*, Требник ...), като например: „Господ да бъде в твоето сърце, за да можеш да се покаяш и да изповядаш смилено твоите грехове“, отбявайки заповедни изрази като: „Хайде, казвай!“ или „Каки си греховете!“.

3. Когато себеобвинението е привършило, да се избягват изрази - за жалост често повтарянин - като: „Има ли друго?“ или „Имаш ли нещо друго да кажеш?“. Те поставят в неудобно положение изповядващия се, почти предизвикват подозрението, че е укрил нещо.

4. Що се отнася до евентуални въпроси относно шестата Божия заповед, при съмнение е винаги по-добре да се заблуждаваш, отколкото да прекаляваш.

5. Ако този, който се изповядва, показва, че не знае „Деяние на разкаяние“, свещеникът може да го каже заедно с него, вместо да го укорява. Изричането заедно - при което изповядващият се и изповедникът се обръщат заедно към Бог в първо лице - благоприятства за осъзнаването на общата слабост.

6. Преди да прикриди изповядващия се да каже „Деяние на разкаяние“, добре е свещеникът да даде личен съвет или да предложи кратко размисление, дори и да е по повод на някой празник, въобще да каже нещо. Изповядващият се желае да чуе от свещеника някаква окуражителна дума.

7. Като оставим настрана разискванията за необходимите и достатъчни думи за валидността на опрощението - нещо много важно в областта на тайнствата, - свещеникът, който изповядва, следва да се приучи да казва винаги чуващо цялата формула, която днес в Римската църква започва с „Бог, милосърден Баща...“ и завършва с „...и Свети Дух“. Освен това тя да не се „наслагва“ над „Деяние на разкаяние“.

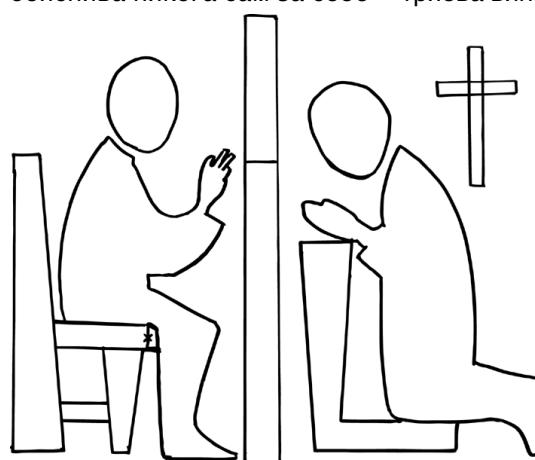
8. Като изключим крайните случаи, в които се рискува тайната на изповедта пряко да бъде нарушенa, добре е да се приучим да не говорим никога - дори разказвайки го като шега или измислица - за това, което е чуто в изповедта, като заради необходимото уважение към тайнството, така и за да не навреждаме на получено доверие, скрито в изповедната тайна.

9. Дори да има опасност от отрицателни последствия, свързани с образа на съдията - между другото в два случая самият Тридентски

Извънредна юбилейна година на милосърдието

събор стига до приравняването му с образа на лекар, - добре е той да бъде допълван с библейски метафори като тази за Добрния пастир, който търси загубената овца (срв. Лк. 15, 4-7), Добрия съмарянин, Който лекува раниците (срв. Лк. 10, 33-35), Бащата, Който приема блудния син (Лк. 15, 20-24), или метафората за Царя, „Който седи на един трон на милосърдие“ (юдейска покаятелна молитва, наречена „Молитвата на тринаесетте извинения“, срв. Изх. 34, 6-7; виж също „слихот“).

10. Опростителната формула в римския обред се обогатява много в литургично-богословско отношение, когато е видяна в паралел с древните опростителни молитви, които подчертават, че в крайна сметка този, който прощава, е Бог. Освен това в една точна текстуална ерменевтика (метод на тълкуване) един текст не се обяснява никога сам за себе

си, а винаги в светлината на сродни текстове.

И ДЕСЕТ СЪВЕТА ЗА ТОЗИ, КОЙТО СЕ ИЗПОВЯДВА

1. Изпитът на съвестта, предхождащ изповедта и насочен изключително към Евхаристията (срв. „Нека човек да изпитва себе си, и тогава да яде от хляба и да пие от чашата“ - 1 Кор. 11, 28), спомага да се извърши безпристрастна и обективна оценка - доколкото е възможно - на собствения живот, с цел да се открие какво е личното участие в злото, да се изпроси прошка от Бог и да се преразгледат бъдещите отношения.

2. Продължителността на изпита на съвестта не бива да прехвърли определено време; ако се проточи повече от необходимото, изпитващият се рискува да се затвори в хоризонта на собствената си греховност, предизвиквайки опасни състояния на тревога и скрупули. В определени области на съвестта след приложен преглед е подходящо да се откажем от претенцията да се видим напълно ясно. Нека да оставим тази трудна задача на Бог, Който ни познава много по-добре от нас самите.

3. На този, който в боязнь да не забрави нещо, смята, че трябва да запише на листче греховете си, Господ би казал: „Защо ти желаеш да ги повериш на хартията, когато Аз ги изтрих от Моята божествена памет?“.

4. Мислейки за двата нюанса - собствени и взаимноотнасящи се към библейската дума „изповядвам“, този, който

отива да „изповядва своята невърност“, трябва да каже на самия себе си и да си го повтаря многократно, че всъщност отива да „изповядва Господ винаги верен“.

5. След като е изповяддал собствените си грехове, е добре за изрече молитвата „Деяние на разкаяние“. Като се абстрахирате от нейната словесна формулировка - която изисква периодично преглеждане от страна на компетентните власти, - следва да се признае необходимостта от една формула, която, научена наизуст в детските години, придръжава християнината през целия му живот.

6. В педагогически аспект катехистите трябва да се въздържат да изграждат у децата лично „Деяние на разкаяние“, тъй като освен че едвали то ще бъде запаметено, вървящият се отделя от една утвърдена и изпитана пастирска практика.

7. На този, който твърди, че трябва винаги да се изповядва преди да получи Евхаристията, трябва да се отговори с „Не“. Става дума за едно погрешно убеждение, разпространявано в миналото от широк кръг неуки катехисти, които от крайна предпазливост са смятали, че всеки може да е в състояние да не

може да приеме причасието. Но смъртният грех, който съществува, не е проста работа. Тъй като става дума за тежък (смъртен) грех, са необходими три условия: тежко прегрешение - убийство, кражба, насилие и пр., а не например празнословие, завист, немарливост, леност..., пълно съзнание и свободно съгласие. А да бъдат налице тези три условия за щастие не е толкова лесно, колкото теорията може да го предположи.

8. Духовните наставници и катехистите имат задължението да припомнят в светлината на тридентското учение оправдващата ефективност на съвършеното разкаяние. За да има подобно разкаяние - т. нар. съвършено, защото е подтикнато от любовта, - достатъчна е една мисъл, една кратка молитва като например: „Татко, съгреших против небето и пред тебе“ (Лк. 15, 18, 21). Вярата учи, че съвършеното съкрушение придобива от Бог прошка за всички грехове, дори тежки, оставайки все пак задължението - на основата на един църковен обичай - да изкажеш пред свещеника тежките грехове, ако и да са простени по силата на съвършено съкрушение, в първия удобен случай, т.е. при следващата изповед. Съвършено разкаяние се представя като пряк път, за да се постигне прошка, един пряк път, но винаги свързан с главния.

9. На минималистичните критерии, които ни карат да

се запитваме дали задължението от събора в Тренто да се изповядваме поне веднъж в годината е обвързващо само за тежките грехове или за всички грехове, удобно е да се предпочтете един критерий, който, действащи положително, признава ползата на т. нар. Изповед по набожност (Обща изповед - б.р.). Днешната пастирска практика - без да отрича преимуществото на честата изповед, оставя на всеки да открие ритъма на своите изповеди, вдъхновени от израза на псалмопевеца: „Но в Тебе е прошката, нека благовоят пред Тебе“ (Пс. 130, 4).

10. Като се абстрахирате от правилото на Тридентския събор да се изповядваме „поне веднъж в годината“, много е важно да привикнем да не изоставяме никога Евхаристичното причастие, т.е. да се причестяваме „поне веднъж в годината“. В известното предупреждение „Светото е за светите!“, което всеки изоценен свещеник отправя към вървящите точно преди причестяването, се съдържат две свързани конотации. Първата („осветените неща са за светите“) призовава да се грижим за това, което искаме да притежаваме - светостта; втората („светите неща са направени, за да ни направят светци“) прави очевидна целта, към която сме насочени, т.е. към изграждането на мистичното тяло.

Чезаре ДЖИРАУДО,
из книгата „Да изповядваш
греховете и да изповядваш
Господ“

Достоен! Достоен! Достоен!

От стр. 1

ди това специално за повода пристигна група от Чехия. Свещеници, монаси и монахини ръководеха групите от страната. Младежи и деца огласиха Казанлък. Пристигнаха и гости: отец Петър Вацулик, SDB -

ков, апостолически екзарх на католиците от изоцен обред в България, в съслужение със свещеници от трите католически епархии в страната. Вълнението достигна своята върховна степен, когато монс. Христо положи ръцете си вър-

ху главата на Донбор и възгласи: „Достоен! Достоен! Достоен!“

Имаме нов дякон, избрали да служи в съответствие с думите на Дон Боско „Бог ще помогне!“. Отец дякон Донбор Жирва!

В проповедта си и в последвалото приветствие към новоръкоположения дякон епископ Христо Пройков му покълна да следва заветите и пътя на свети Боско.

Последваха десетки приветствия и множество подаръци.

Децата от Центъра за работа с тях към фондация „Дон Боско“ в Стара Загора бяха подготвили чудесна програма. Естествено домакините от Казанлък бяха пригответи и тържествена почерпка за гостите.

За пореден път Дон Боско събра в Казанлък хора от Филипините, Бразилия, Конго, Индия, Полша, Франция, Чехия, Италия, Балканите, православни, католици и протестанти. Вярата отново ни обедини! Какъв по-голям дар за Църквата от един новоръкоположен духовник!

Дар не само за нашата екзархия! Дар за цялата християнска общност по света!

Следващият неделен ден беше Петдесетница и дякон Донбор бе в съслужение с отците салезиани в Казанлък и Стара Загора. Не само бе в съслужение, но и проповядва за пръв път. Въпреки притесненията му дали ще се справи, и на двете места службата мина отлично и дякон Донбор можа да си отдъхне!

На добър път, отче дяконе Донбор Жирва! След още една година образование в Торино, стаж като дякон в България и свещеническо ръкоположение в Индия те очакваме сред нас!

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
председател на фондация
„Оазис“ - Казанлък

„Каритас“ - едно човешко семейство

Жени в неравностойно положение

Жените в неравностойно положение са една от рисковите групи, застрашени от социална изолация и бедност. Станили родители преждевременно, уплашени от това, че няма на кого да разчитат, изоставени от своите семейства и мъже, тези жени изпадат в изключително трудна ситуация. Често те се изправят и пред тежките въпроси да родят или не своето дете, да го отглеждат сами или да го оставят в институция.

Католическата църква защитава и зачита правото на живот и достойнство на бебето още от момента на зачеването му. Затова „Каритас“ обръща особено внимание на жените, колебащи се дали

да приемат детето. Друга наша основна цел е да предотвратим оставянето на децата в институции, поради което подпомагаме самотните майки, като ги насърчаваме да отглеждат децата си и като стимулираме засилването на връзката между майката и детето.

Считаме, че семейството - най-малката социална единица - е мястото, където са положени основите на благосъстоянието. Семейството, включително и семейството с един родител, има право да получи подходяща социална, правна и икономическа защита от общество и държавата, така че да може неговите членове да водят достоен живот.

„Каритас“ в подкрепа на жените в неравностойно положение

За жени в неравностойно положение в София функционира център „Рождество Христово“ към „Каритас“ - София. Създаден е през 1998 г. като Католическата апостолическа екзархия с финансова подкрепа на Папския съвет „Cor Unum“ като част от социалната програма на Светия престол, наречена „100 проекта на Светия отец“. Целта на „Рождество Христово“ е да помогне на отчаяни и изпаднали в социална изолация жени да преодолеят депресията, да възвърнат врата в собствените си сили и да се върнат към нормален начин на живот.

„Рождество Христово“ предоставя морална и материална подкрепа (дрехи, хранилни продукти, лекарства), специализирани консултации, работа в творчески ателиета, занимания за децата, съдействие за намиране на

работка на самотни майки, многодетни майки, майки осиновителки, майки, жертви на домашно насилие, майки на болни деца, майки с психически и физически увреждания, майки бежанки, както и на момичета, напускащи домове за сираци. Центърът разполага с помещение, оборудвано с 12 спални места и 5 бебешки креватчета, както и със социална трапезария, в която всекидневно се предоставя обяд на хора, изпаднали в затруднено положение.

През 2015 г. център „Рождество Христово“ предостави специализирани грижи на 66 жени и на техните деца (общо 96 деца). 30 деца в училищна възраст получиха пакети с учебни помагала. Подпомогнати с всекидневен топъл обяд бяха 30 нуждаещи се.

„Каритас“ по света

Мирът в Сирия е възможен

Световното семейство на „Каритас“ стартира кампания „Сирия - мирът е възможен“. Кампанията е застъпническа и има за цел да насочи вниманието на правителствата да предприемат мерки за прекратяване на войната в Сирия, погубила стотици хиляди човешки животи, дестабилизира региона и предизвикала най-голямата бежанска криза, на която сме свидетели днес.

В специално видеобръщение, в което изразява съпричастността си към кампанията на „Каритас Интернационалис“, папа Франциск заявява: „Всеки трябва да разбере, че няма военно разрешение за Сирия, а само политическо. Докато хората страдат, огромно количество пари се харчат за снабдяване на войниците с оръжие. Някои от държавите, които предоставят оръжията, са същите, които говорят за мир. В такъв случай как може човек да вярва на този, който го подкрепя с дясната ръка и го удря с лявата?“

Чрез кампанията „Каритас“ призовава всички страни в конфликта да обединят усилия в намиране на мирно разрешение; да бъдат предоставени хуманитарни помощи на милионите хора, пострадали при войната; да се помогне на сирийците в страната и на тези, разпръснали се по света, да възвърнат достойнството и надеждата си.

„Насърчавам всички - възрастни и млади хора, да живеят Светата година на милосърдието с ентузиазъм, чрез който да победят безразличието и да възвестят силно, че мирът в Сирия е възможен! - добавя папа Франциск в обръщението си. - Нека обединим сили на всички нива и да докажем, че мирът в многообичаната Сирия е постижим. Това ще бъде голям пример за милосърдие и любов в името на доброто на цялата международна общност!“

Страницата подготви
„Каритас България“

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1513)
август 2016 г.

„Лични истории“

В тяхно лице виждах хора, съпричастни към моята болка

В далечната 1998 г. преживях един от тежките моменти в личния си живот. Съпругът ми не напусна, поради което останах съвсем сама, с едно дете на ръцете си. Изключително тежко преживях раздялата. Нямах сили да се грижа за детето. Бях достигнала дъното си. В този момент мои познати ме насочиха към „Рождество Христово“ - социален център, който помага на жени в моето положение. Хората от центъра ми дадоха първите съвети и насоки за това как да се грижа за детето. Разговорите с тях бяха от голяма полза за мен, тъй като в тяхно лице виждах хора, съпричастни към моята болка. Едновременно с това при посещенията ми в центъра се запознах и с други жени със съдба, подобна на моята, което за пореден път ме накара

да се почувствам не сама в страданието си. Така лека-полека започнах да излизам от емоционалната си криза и да се отварям към дъщеря си. Тъй като страдам от конкретно заболяване, през годините се налагаше често да лежа в болница. Хората от центъра не ме изоставиха и в тези моменти и винаги ми помагаха на мен, но най-вече на дъщеря ми. Днес дъщеря ми е на 23 години и е стипендантка на „Гилдхол“ - училището за музика и драма в Лондон. И това нямаше да бъде възможно без подкрепата, която сътрудниците на „Рождество Христово“ ми дадоха най-напред в онзи така критичен за мен период през 1998 г., а впоследствие и през годините. Винаги ще им бъда благодарна за това.

Вяра, 53 години

Надяваме се Росица да заживее с повече надежда

Преди седем години Росица остава без майка, а баща ѝ отдавна е напуснал семейството. За нея и за брат ѝ се грижи баба им, която не успява да се справи с отглеждането и възпитанието на децата, притисната от мъка и немотия. Братът на Росица се пристрастява към наркотици и разпродава имуществото на баба си. За да се спаси, Росица се доверява на младеж, от когото забременява. Веднага след това той я изхвърля на улицата и тя попада в приюта на отец Иван в Нови хан, където в продължение на 3 години от-

глежда малката си дъщеря. Сега Росица живее в нашето защищено жилище заедно с детето при хигиенични и добри условия. Детето вече посещава детската градина, а Росица работи. Помогнахме ѝ да подаде документи за детските надбавки, за нова лична карта, за личен лекар. В свободното си време Росица работи в нашата творческа работилница. Издирваме роднините ѝ, за да изградим подкрепяща мрежа от близки хора и се надяваме Росица да заживее самостоятелно и с повече надежда.

Благодарна съм им за това, че ме разбират

Идвам в център „Рождество Христово“ от 15 години. В края на 1999 г. бях сама, с три деца и бебето на една приятелка, която го рода и го остави при мен. Нямаше с какво да го храня. После си загубих жилището и мина много време в напразни съдебни дела. Записах се в Центъра за социална реабилитация и интеграция „Рождество Христово“ и до ден днешен се радвам на помощта на сътрудниците там. Междувременно голямата ми дъщеря забременя. Мъжът ѝ ту влиза, ту излиза от затвора. Сега живея при малката и при голямата дъщеря. За жалост малката няма късмет - и двете ѝ деца са много болни. Средната пък има шест деца... Помагам им, но вече се уморявам от това... Разделих се с мъжа си отдав-

на - той много пиеше, и децата останаха моя грижа. Вече съм баба на единадесет внуци.

От осми клас съм започнала да работя, а в „Рождество Христово“ се научих и да шия кукли и възглавници, да подгъвам чаршафи и много други неща. Много искам да работя, но не съм добре със здравето - прекарах туберкулоза и сега половината ми бял дроб не функционира. От „Рождество Христово“ много ми помогат! Може да е с малко, но е навреме - някоя дреша, обувки, лекарства... Имало е моменти, в които съм се чудела откъде да взема тези неща. Тогава сътрудниците от центъра ми подаваха ръка. Благодарна съм им за това, че ме разбират.

Дочка

Може да подкрепите жените в неравностойно положение, като направите дарение по банков път по следната сметка:

ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА

IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX

BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Деца

Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагаме заедно на хората в нужда!

Завинаги изцяло Твоя - както Мария

От стр. 1

и за него.

Въпросите, задавани от владиката на сестрата при церемонията за полагане на вечните обети, подсказват тайната на едно такова звание: „Съкла сестро, чрез кръщението си ти си вече умряла за греха и посветена на Бог: искаш ли чрез тържествено даване на обети да задълбочиш това посветяване? Христос и Неговата майка избраха за себе си живота на целомъдрие, послушание и бедност: искаш ли и ти, с Божията помощ, да направиш този избор завинаги? Искаш ли да се стремиш с всичките си сили към съвършената любов към Бог и близния, следвайки вярно Евангелието, съгласно правилото и устава на вашия орден? Искаш ли със силата на Светия Дух да отدادеш щедро целия си живот в служба на Божия народ? В тишина и усамотение, в ревностна молитва и радостно покаяние, в скрита работа и в служба на другите искаш ли, заедно с Дева Мария, да направиш Бог да бъде единствената твоя грижа?“. И ако след всеки от тези въпроси в храма прозвуча едно силен и решително: „Да, искам“, то е, защото самият Свети Дух подтиква призваната душа да поеме напълно доброволно и съзнателно по този път, който Бог й посочва. Да, заедно с Дева Мария сестра Кристина ще може ден след ден да избира Бог да бъде единствената й грижа и занимание. Бог и Неговите намерения, Бог и Неговата слава, Бог и спасението на душите.

В тази юлска събота, освежена от дългоочаквания дъжд, се събраха в Кармил „Свети Дух“ много вярващи, за да съпроводят сестра Кристина по този път, водещ към върха на Планината, към единището със семейство Бог. Церемонията на тържествените обети беше председателствана от монс. Христо Пройков, апостолически екзарх на католиците от източен обред. В тържеството взе участие Негово Превъходителство Ансельмо Гуидо Пекорари, апостолически нунций в България. От името на мукачевския епископ монс. Милан Шашик пристигнаха от Украйна отците Тарас Лоска, Юрий Довганинец и Сергей Слободнянюк, който 14 години е бил енорийски свещеник в родното село на сестра Кристина. На тържествената литургия съслужиха и отците кармилитани отец Бернардин Висмег и отец Йоан Хаджиев.

От отците салезиани от Стара Загора дойде отец Георги Свобода. Отците възкресенци бяха представени от отец Роман Котович, отец Михал Шлахчян и отец Луциан Бартковяк, а отците успенци - от отец Даниел Жилие. От Белене пристигна с група младежи отец Паоло Кортизи, пасионист. Присъстваха и отец Петко Вълов, енорийски свещеник в Ново Делчево, отец Кшищоф Ожадович, капуцин, братя кармилитани от Хърватия, сестри евхаристинки, сестри на Майка Тереза от Калкута, сестри францисканки от град Раковски, сестри жозефинки, членове на мирските кармилски и доминикански ордени, както и много вярващи и приятели на Кармила.

Светата литургия започна с украинската песен към Дева Мария „Прославимо Маму“, докато около светия олтар се нареддаха всички свещенослужители. В сърцата ни настъпи дълбоко вълнение: колко много свещеници, дошли да бъдат свидетели на този решаващ момент в живота на една душа, която иска да се посвети завинаги на Бог, като според кармилското си признание се моли и жертва по особен начин именно за свещениците. Да, с право те дойдоха, за да я подкрепят в това начинание. След малкия вход с Евангелието и изпъването на празничните троепари настъпи моментът за самата церемония на посветяването на сестра Кристина. След въпросите, задавани й от нашия епископ, последва голяма молитва на прощение и застъпничество, отправена към всички светци, през време на която сестра Кристина се простря на земята в знак на пълното и умиране за света и цялостното и предаване на Бог. След това, коленичила пред настоятелката на общността Мария Тереза, тя произнесе формулата на обетите, подписа я и я предаде на монс. Христо, за да бъде сложена на олтара като видим знак на поднасянето на живота, присъединено към жертвата на Христос. Последва дългата молитвена посветяване, четена от владиката над коленничилата пред него обетничка. Молитвата приключи с думите, насочени към Вечния Отец: „И сега, Отече, ние те молим: вложи в сърцето на своята дъщеря огъня на Светия Дух, за да разпали в нея вдъхновеното от Него намерение за живот. Нека ярката светлина от нейното кръщение да блести в живота ѝ. Нека посветяването ѝ напра-

ви да нараства любовта ѝ към Теб. Нека нищо никога не я раздели от Христос - неин единствен Жених. Нека има безгранична отдаданост към Църквата, своя Майка; нека бъде за всички хора знак на Божията любов и свидетелка на Царството, което идва. Господи, Свети Отече, в Твоето милосърдие води я и бди над стъпките ѝ. В деня, в който Ти срецнеше, нека не се бои от думите на Съдията, но да чуе гласа на Жениха, Който я кани да сподели радостта Му. Защото Твоя е властта и царството, и силата, и славата - Отец, Син и Свети Дух - сега и всяка и във вечни векове. Амин.“

Като знак на окончателното посветяване сестра Кристина получи черното було и разпятието, което отсега нататък тя ще носи до сърцето си. Дълбоко и вълнуващо звучаха думите на песента: „Облечете се в ризата на спасението, препашете се с пояса на целомъдрято, приемете знамето на кръста, краката на ума въоръжете с оръжията на въздържанието и ще намерите покой за душите си“. „С радост ще се радвам в Господ, душата ми ще се развесeli в място Бог: защото Той ме облече в спасителна одежда, надяна ми дреха на правда, като на младоженец възложи венец и като невеста с накит на кичи.“

Литургията продължи, като се молихме за пълнота на благодати за сестра Кристина, както и за нейния баща Иван и за упокоение душата на майка й Мария, която - според думите на проповедника монс. Христо - от небето се радва и присъства на този тържествен момент.

В края на тържеството Негово Превъходителство монс. Ансельмо Гуидо Пекорари поздрави сестра Кристина и ѝ подари молитвата на папа Франциск към света Тереза на Младенца Иисус, под чието покровителство е поставен и Кармил „Свети Дух“ в София. Съвпадение ли? Или деликатен знак на любов и духовно присъствие от страна на Малката света Тереза?

Тържеството приключи с благословя на нунция от името на Светия отец папата и раздаване на иконички за спомен от този паметен ден.

На многа лета, сестра Кристина! Нека радостите и изпитанията, които ще срециш, не изтрият никога белега от преживяното в този ден.

Кармил „Свети Дух“, София

„Преображение“

худ. Пиетро Перуджино

Преображение Христово

На 6 август Църквата чества Преображение Христово. Това е денят, в който Христос явява на апостолите Своята Божественост... По този начин Той не само им дава доказателство, че е Божи син, но също така показва каква слава ги очаква в Божието царство.

Ние се събираме около Христос в Божия храм като тримата апостоли на планината Тавор. Той призовава и нас да станем съпричастни с Неговото Преображение. Затова нека да проследим мислено светите апостоли и да слушаме с живя вяра думите на Евангелието.

В евангелския отъск се казва, че Иисус възлиза на една планина (според традицията това е планината Тавор), за да се помоли, и взема със себе си апостолите Петър, Йоан и Яков. По време на молитвата види на лицето му се изменя и дрешата му става бяла, блъскава. Явяват се също и двама мъже, които говорят с Него. А те са Мойсей и Илия.

Апостолите не виждат първите мигове от Преображението, защото спят, но когато се събудят, виждат славата му и двамата мъже, които стоят с Него. Тогава Петър заговоря и казва: „Наставниче, добре ни е да бъдем тук; да направим три сенника, за Тебе един, за Мойсей един, и един за Илия“. Евангелистът Лука ни казва, че Петър изрекъл тези думи, защото бил объркан и дори не си давал сметка какво говори. В същия момент се явява облак и от облака се чува глас, който казва: „Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте“ (Вж. Лука 9, 28-36).

Така свети Лука разказва чудното преображение на нашия Господ.

Но какъв е духовният смисъл на този празник? В отговор на този въпрос желая да се спра на два важни аспекта на Преображението.

Първо. Иисус се е преобразил пред избраните от Него апостоли, за да затвърди вярата им в Своята Божественост. Апостолите

толите познавали Учителя най-вече като човек. Както всички хора, така и Той се е родил от жена, израснал е в семейство, работил е, изпитвал е умора, почивал си и т.н. Той е бил подобен на хората във всяко едно отношение освен в греха, затова на Неговите ученици е било трудно да повярват, че Иисус е Бог. Ето защо Той се е преобразил пред тях, лицето му се изменило и започнало да изльча ослепителна светлина, а дрехите му станали изключително бели. Петър, Йоан и Яков имали щастие да съзерцават това чудо и да чуят гласа на Бог Отец, който засвидетелствал, че Иисус е Божият син.

Вторият аспект се отнася до есхатологичното значение на този празник. Преображението е едно доказателство за съществуването на отвъдния свят.

За апостолите настъпвали дни на тежки изпитания. Иисус, знаеики това, им дава невероятната възможност да предвърнат - макар и за кратко - онова вечно щастие, което Бог е пригответил за тях в Небето. Това видение изпълнило учениците с такава почуда и възторг, че то останало запечатано в тяхното съзнание завинаги и им давало сили да посрещат с кураж всички изпитания в живота.

Вярата във вечния живот е основата, върху която се крепи духовният подвиг на всички Божи угодници. Говорейки за наградата на праведниците, еписано: „Око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало това, що Бог е пригответил за ония, които Го обичат“ (1 Кор. 2, 9).

Преображението на Христос е укрепило вярата на апостолите и е разпалило у тях силното желание да бъдат един ден заедно с Христос в Неговото царство. Нека тяхното свидетелство да укрепи нашата вяра и да ни помогне да се стремим към вечното блаженство. Но да не забравяме, че пътят към това блаженство е следването на Христос и носенето на кръста. Затова да молим Бог да ни даде благодатта да бъдем верни последователи на Неговия син, за да можем да вземем участие и в Неговата слава.

Отец Борис СТОЙКОВ

Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите

Хилядолетен юбилей

(Продължава
от миналия брой)

54. ....Но и това, и много други неща на различни места се извършват в знак на смирене, и това, като се извършва, извършва се само заради смирене, и наистина писано е: „Молитвата на смирен ще проникне през облаците“ (Сир. 35, 17). Затова човек било че може да измисли този начин на смирене, било друг начин, не бива да се порицава, тъй като съгласно евангелието „който се смирява, ще бъде въздигнат“ (Лук. 18, 14). Впрочем, ако някой, заставайки пред съмртен господар стои, говори и пристъпва с всяко уважение и страх, колко повече подобава на ония, който е застанал пред Бога (Пс. 46, :3), що е вечен, страшен и възвишен, не само да стои с всякакъв страх и трепет, но и смилено да представи пред погледа му самия себе си като роб (Мат. 22, 13)? И тъй като в евангелието се получава да се връзват ръцете и нозете на някои нечестиви (Мат. 22, 13), какво друго връшат ония, които връзват ръцете си пред Бога, освен дето Богу казват по някакъв начин: „Господи, да не наредиш да бъдат вързани ръцете ми, за да бъда пратен в по-дълбоки тъмнини, понеже аз вече ги вързах, и ето готов съм за бичуване“? Затова също ние удряме гърди си, очевидно означавайки, че не ни се нрави онова, което безпътно сме сторили, та затова, преди Бог да ги удри, ние сами ги удраме, и преди да дойде последното отмъщение, наказваме провинението си с достойно покаяние.

68. Вие сте запитали след колко дни може жената да влезе в църквата, след като е родила. Относно това, следвайки стъпките на нашия предходник блажения папа Григорий, ние постановяваме същото, каквото и той сам постановява. Та той, подобно на нас, пишайки за наставление на ново племе, казва между другото: „Ако жената влезе в същия час, в който е родила, в църква, за да отдаде благодарност, то тя не се обременява с никаква тежест на греха: защото насладата на плътта, а не болката ѝ се вменява в грех; обаче в смешението на плътта има наслада, докато в произвеждането на поколение има охкане, поради което се казва на самата първа от всички майки: „С болки ще раждаш“ (Бит. 3, 16). И тъй, ако забраним на освободената от време жена да влезе в църква, то ние ѝ вменяваме самото наказание в грех.

70. Вие се решавате да питате дали трябва да търпите и зачитате презвитер, който има жена, или да го прогоните от себе си. На това отговаряме, че макар и сам доста да заслужава порицание, все пак подобава да подражавате на Господ, Който „оставя Своето сълнце“ (Мат. 5, 45), както свидетелства Евангелието, „да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни“ (Мат. 5, 45), пък и апостолът казва: „Докле имаме време, нека правим добро на всички, а най-вече на своите по вяра“ (Гал. 6:10), т. е. на християните. Обаче все пак, когато се прави милостина, наистина трябва да се спазва някакъв ред на различие, който ние от желание да бъдем кратки, изпускаме напълно да изложим. Но преди всичко ще посочим какво значи тая дума: тя именно се казва на гръцки ελεητοσυνа, а на латински misericordia, и без съмнение писано е: „Смили се над душата си, угаждайки Богу!“ (Сир. 30, 24). И тъй най-напред трябва човек да направи пряко другите на себе си милостина, особено когато човек трябва от себе си да почне с всяко правило за добродетелен живот, угаждайки, естествено, Богу с чистота на сърцето и тялото си, и така поднасяйки на себе си ония жив хляб (Иоан 6, 41, 51), който е слязъл от небето. А след това трябва да се дава милостина на близките, които търпят нужда, както е писано: „И от единокръвния си не се крий“ (Ис. 58, 7). Защото и самото естество ни поучава на това; пък и какво сам не дам на близкия си, кога ли чуждият ще му го даде? После пък трябва да се дава милостина предимно на ония, които се стесняват да я искат. Разбира се, трябва да се забележи, че има някои, на които не трябва нищо да се поднася, както е и писано: „Прави добро

8
ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1513)
август 2016 г.

на праведни и неправедни“. Наистина, вие не трябва да го изгоните от себе си, защото Господ не е изгонил от средата на апостолите нито Иуда, макар и да е бил лъжлив ученик. Пък и вие, които сте миряни, не трябва нито да съдите за презвитерите, каквото и да са, нито да изследвате нещо от техния живот, но каквото и да е, трябва

В априлския брой на вестника поместихме покана на инициативен комитет, подкрепен от Католическата църква в България, във връзка с 1150 години от първото българско пратеничество при Светия престол и отговорите на папа Николай I по 115 питания на българите. В него се казва:

„Днес България и българският народ заедно с цяла Европа също са изправени пред лицето на важни политически и културни предизвикателства. Не толкова отдавна от историческа гледна точка прекрачихме границата между тоталитаризма и демокрацията. Нямаме и едно пълно десетилетие, откакто сме членове на Обединена Европа. Динамиката на заобикаляния

във всеки случай да се запази за съда на епископите.

71. На вашия въпрос дали трябва да приемате причастие от свещеник, който било че е уловен в блудство, било че затова е опетен сам от мълвата, или не трябва, отговаряме: никой, колкото и много да е осквернен, не може да оскверни божиите тайнства, които са очистителни лекарства за всички зарази. И сълъчевият лъч, преминавайки през отходни канали и нужници, не може да си навлече оттам някакво осквернение; тъй също свещенослужителят, каквото и да бъде, не може да оскверни онова, що е свето. Ето защо от него трябва да се приема причастие, чак докато бъде низвергнат от присъдата на епископите, тъй като тошите, като поднасят блага, вредят само на себе си. И всичката факла запалена причинява на себе си вреда, но на другите поднася в мрака светлина (Пс. 111, 4), и оттогто тя носи на другите удобство, оттам причинява на себе си щета. И тъй, взимайте без страх от всички свещенослужител на Христа тайнства, понеже всичко се очиства във вратата! Защото вратата е, която побеждава този свят (1 Йоан 5, 4), и защото тя не принадлежи на ония, който я дава, а на ония, който я приема, както именно учи свети Йероним, като добавя, че спрямо вратата кръщенето е съвършено във всяка душа и че тялото Христово е съвършено във всички свещенослужител. Той, впрочем, съгласявайки се пак със Светото писание (1 Кор. 4, 5), казва: „Преди да изслуша,

никого да не осъждаш, и преди да бъде доказано изнесено то обвинение, да не изключваш никого от общението си; защото не веднага е виновен ония, който се обвинява, но престъпен е ония, който бъде изобличен“.

80. Вие запитвате по какъв начин трябва да сключите и спазите взаимен мир с народ, който иска да бъде в мир с вас. Каквото племе и да пожелае да ви предложи мир, недейте го отхвърля, защото е писано: „Заяграйте да имате мир с всички!“ (Евр. 12, 14). И пак: „Бъдете в мир с всички човеци!“ (Рим. 12, 18), дето „всички“ значи: никой от взаимен мир не се изключва. Обаче по какъв начин трябва да се сключи и спази самият мир с такива, лесно не можем да определим, ако не се знаят предварително нравите и мислите на племето, с което предстои да се сключи мир. Все пак, понеже мирът е похвален, а и гибелен, трябва да се има предвид, що във всяко уговоряне да се постави на първо място Христос, тъй че като ос-

---
87. Вие питате дали някой извършва грех, ако направи монахиня жена вдовица, която не желае да приеме монашески живот. По този случай трябва да знаете, че едни са добродетелите (Мат. 18, 8), без които не можем да се насочим към живот, а друга са, наистина, ония, които се изискват само от обетника; защото без смирене, целомъдрение, милости и молитви никой не може да се насочи към живот, и тия неща заедно с тем подобни са задълженията, които се изискват изобщо от човека. Обаче да се облече монашеско облекло и да се води отшелнически живот се изиска само свише от обетника. Затова всеки, който нанесе някому насилие, за да приеме монашеско облекло и отшелнически живот, каквото той не е пожелал и не е изbral, не може като насилиник да се отвръде от грех; и понеже онова, което се извършила, не става по желанието на той, който го възприема, то нито той, който възприема религиозно облекло, добива за това заслуга, нито оня,

ни свят сякаш се ускорява и ни кара да задаваме въпроси за нашето минало, настояще и бъдеще - като личности, като българи, като европейци и като християни. Отговорите невинаги ни удовлетворяват, анерядко и не ги получаваме.“

„Приканваме... всички наши сънародници да отправят своите въпроси по актуални проблеми от областта на живота и вярата на адреса на вестник „Истина-Veritas“, за да бъдат изпратени на Негово Светейшество папа Франциск.“

Припомните, че очакваме още ваши въпроси към папата и напомняме адреса на вестника: 1606 София, ул. „Люлин планина“ № 7

От редакцията

които му го налага, ще се лиши от присъда за своята жестокост.

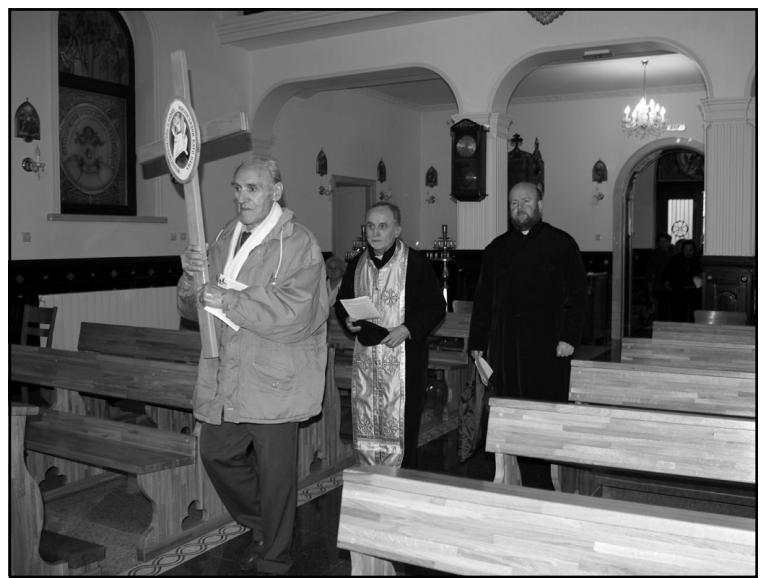
83. Вие питате дали ви е позволено да съдите някого за главни прегрешения. Но ако никой не би желал да греши, никой никого не би трябало да съди; а след като се сгреши, също се и съди. Защото ние знаем, за да говорим съгласно апостола, „че законът е установен не за праведник, а за беззаконници и непослушници, за нечестивци и грешници, за неправедни и скверни, за ония, които осърбяват баща си и майка си, за човекубийци, за будници, мъжеложци, разбойници, клеветници, скотоложци, лъжци, клетвопрестъпници и за всичко друго, що е противно на здравото учение, по славното благовестие на блажения Бог“ (1 Тим. 1, 9-11). Обаче не ви е позволено да съдите духовници, тъй като повече подхожда вие да бъдете съдени от тях.

85. И спрямо ония, следователно, за когото питате, че бил дал на човек да пие нещо смъртоносно, ние също ви настърчаваме към милост, както заповядва Господ, казвайки: „Прощавайте, и простени ще бъдете“ (Лк. 6, 37).

да дойде в Рим. Цариградският обаче предстоятел и Иерусалимският, макар и да се наричат патриарси, все пак нямат такова значение, каквото по-горните. Защото нито някой от апостолите е учредил Цариградската църква, нито Никейският събор, който е по-известен и по-свещен от всички събори, изобщо я поменува, но само защото Цариград бил наречен нов Рим, неговият първосвещеник бил назован патриарх по-скоро по благоволението на господарите, нежели по разсъдък. Обаче Иерусалимският предстоятел, макар и сам да се нарича патриарх и да заслужава уважение съгласно стария обичай и Никейския събор, все пак, без да се накърни собственото достойнство на митрополията му, в същия ония свет и велик събор преднамерено не се нарича по никой начин Иерусалимски патриарх, а епископ на Елия. Защото истинският Иерусалим (Гал. 4, 26), който е наша майка, се намира само на небето; обаче оня земен Иерусалим, съгласно онова, що Господ бил предрекъл, бил дотолкова разрушен изцяло от римския император Елий Адриан, та в него не останал камък на камък (Мат. 24, 2), и от същия Елий Адриан бил основан на друго място, тъй че мястото на Господния кръст, бидейки по-рано извън портата му, сега се вижда вътре, и поради споменатия Елий Адриан оня град обикновено се зове Елия.

101. На кои трябва да се раздава милостина, питате. Но това явно Господ изтъква, като казва: „Всекиму, който ти проси, давай“ (Лк. 6, 30), и пак, споменавайки Отца Си, казва: „Той оставя Своето сълнце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни“ (Мат. 5, 45), апостолът казва: „Докле имаме време, нека правим добро на всички, а най-вече на своите по вяра“ (Гал. 6:10), т. е. на християните. Обаче все пак, когато се прави милостина, наистина трябва да се спазва някакъв ред на различие, който ние от желание да бъдем кратки, изпускаме напълно да изложим. Но преди всичко ще посочим какво значи тая дума: тя именно се казва на гръцки ελεητοσуна, а на латински misericordia, и без съмнение писано е: „Смили се над душата си, угаждайки Богу!“ (Сир. 30, 24). И тъй най-напред трябва човек да направи пряко другите на себе си милостина, особено когато човек трябва от себе си да почне с всяко правило за добродетелен живот, угаждайки, естествено, Богу с чистота на сърцето и тялото си, и така поднасяйки на себе си ония жив хляб (Иоан 6, 41, 51), който е слязъл от небето. А след това трябва да се дава милостина на близките, които търпят нужда, както е писано: „И от единокръвния си не се крий“ (Ис. 58, 7). Защото и самото естество ни поучава на това; пък и какво сам не дам на близкия си, кога ли чуждият ще му го даде? После пък трябва да се дава милостина предимно на ония, които се стесняват да я искат. Разбира се, трябва да се забележи, че има някои, на които не трябва нищо да се поднася, както е и писано: „Прави добро

На стр. II

Поклонничество в катедралата „Успение на Света Богородица“ в София по повод на Извънредната юбилейна година на Милосърдието

В 6 ч. сутринта на 6 март т.г. два микробуса с енориashi от енория „Свети Йосиф“ в Казанлък потеглиха на поклонение в катедралния храм на католиците от източен обред в България „Успение на Света Богородица“ в София. Подготовката за това пътуване започна далеч преди тази дата: изповед, причастие, духовна подготовка, информация за Извънредната юбилейна година на милосърдието... За всеобща радост ние бяхме първите поклонници от страната по този повод!

Водени от нашите свещеници салезиани архимандрит Петър Немец и отец Петър Цвъркал и в очакване на предстоящото събитие, всеки от нас се беше вгълбили и в молитвено единение започнахме пътуването. Постепенно свършихме личните си молитви. Бяхме решили като молитвен подарък да измолим 70 броеници в чест на нашия владика Христо Пройков по повод на юбилея му. Измолихме колективно във вски от микробусите по една броеница. Така броениците, заедно с измолените в храма, станаха над 40. В шеги и разговори неусетно стигнахме до обекта на пътуването ни - обновената катедрала „Успение Богородично“ в София. Там вече ни очакваха сестри евхаристинки с подгответи молитви, кръст и ритуал за влизането ни през Светата врата. На двора - псалм 50; псалм 102; псалм 129. После - шествие с кръста и влизане през вратата. В храма се помолихме за намеренията на папа Франциск и измолихме молитвата на Светия отец за юбилейната година на милосърдието.

Имахме малко време да се огледаме и да се възхитим на извършеното обновление на храма. Всичко е великолепно! Помолихме Бог да възнагради всички, които са работили по строителството и украсата на катедралата.

Започна литургията, водена от архимандрит Петър Немец с архиерейско присъствие на нашия екзарх Христо Пройков. Проповедта на отец Петър Цвъркал ни разчувствава. Монс. Христо също каза няколко думи за Извънредната юбилейна година на милосърдието и ни приветства. За изненада на присъстващите енориashi от

София поднесохме скромни подаръци на бъдещия скъп юбиляр. Епископ Христо Пройков ни покани да се поклоним пред паметта на нашите починали архиереи в криптата под храма. Там той ни показва места, където се съхраняват части от техните тленни останки или вещи, които са им принадлежали. Спомена, че все още очаква от нас да потърсим тленните останки на нашия съгражданин дядо Епифаний Шанов. Дадохме обещание в най-скоро време да направим опит да ги открием.

Имахме достатъчно време да се срещнем и разговаряме с нашите приятели и събрата по вяра от софийската енория. Обещахме си при възможност да се видим на освещаването на катедралата, което щеше да стане две седмици по-късно.

На стр. 10

Светлина за другите

От стр. 1

дава на другите. „Винаги живеят в светлината на служението, за което си повикан - разпоредник на Божиите тайнства - каза още Софийско-Пловдивският епископ и продължи с цитат от свети Иван Стълпник, който казва на тези, които се приготвят да служат, три неща - смирение, смирение и пак смирение! За това ти бъди този, който заразява с любовта и радостта другите около себе си, бъди носител на Божествената благодат, която си получил. Нека Светият Дух да те направлява постоянно!“, завърши проповедта си Него Високопреосвещенство.

Отец Паоло Кортези от името на християнската общност от Белене честити и пожела успешна работа на Ивелин. В знак на обич от общността му поднесе икона на Света Богородица с пожеланието по примера на Дева Мария, която казва: „Ето рабинята Господня“ (Лк. 1, 38), да бъде винаги служа на Господ и на Църквата.

От името на семейството

благодарствени слова бяха отправени от Даниел Босилков. Благодарност на Бог, че посредством ръцете на монс. Георги имат радостта Ивелин да бъде ръкоположен за дякон. Изразена бе благодарност и към отец Паоло Кортези и към отец Любомир Венков - като представител на енория „Пресвето Сърце Исусово“ в гр. Раковски, за това, че го подкрепят в неговия път.

От името на общността в Белене хор „Света Цецилия“ и Движение „Legio Mariae“ бе предаден искрен поздрав към Софийско-Пловдивският епископ. Споделено бе, че са тръгнали от крайдунавския град в тъмни зори, за да имат духовно участие в Божествената литургия в този велик за Ивелин ден и че сега разбират изживяната радост на предшествениците си при ръкополагането на техните съграждани от епископ Евгений Босилков. Ето сега, след толкова много години, се ражда първото звание от Белене. В знак на сърдечна благодарност към монс. Георги бяха

поднесени цветя с пожеланието колкото цветове има, толкова младежи да ръкоположи. Към Ивелин бе отправено пожелание за здраве и уверенитето за тяхната молитвена подкрепа.

Негово Високопреосвещенство епископ Георги Йовчев обяви, че Ивелин Генов ще бъде ръкоположен за свещеник на 19 ноември 2016 г. в катедралата черква в Пловдив, а на следващия ден - 20 ноември, когато завършва Извънредната юбилейна година на милосърдието и е празникът Христос Цар, той ще отслужи първа литургия в Белене.

Ивелин Генов е роден на 26 май 1985 г. Живее и израсства в Белене. Там през 2004 г. завършва средното си образование. След отбиване на военна служба и една пропедевтична (подготвителна) година в Русе, заминава за Рим за шест години (2007-2013); там учи в Папския университет „Свети Тома Аквински“ - „Анджеликум“, където придобива бакалавърска степен по философия и богословие. През това време пребивава в Папския гръцки колеж от византийски обред, откъдето започва неговият пиетет към източната традиция и икуменизма. След завършването си от Рим записва и завършва семестриално магистратура по история на средновековната философия и култура. През 2015 г. е изпратен за пастирски опит в енория „Пресвето Сърце Исусово“ в гр. Раковски, където се посвещава на многообразната пастирска дейност в енорията и грижата за различните групи по катехизис.

Жана СТОЕВА

Живот, отдан на Църквата

Епископ Дамян Йоханес Теелен

Никополската католическа епархия - от учредяването си през 1647 г. до днес - е ръководена от 24 епископи, включително и сега действащи епископ Петко Христов. Това са високообразовани, силно вярващи, предани и всеотдайни на Църквата духовни пастори. Някои от тях като епископи са служили повече от 15-20 години. Епископ Дамян Теелен е оглавявал епархията над 31 години.

Дамян Теелен е роден на 4 април 1877 г. в Бесел, провинция Лимбург, Холандия. Скромните родители имат двама синове и две дъщери и четири пасионисти се посвещават на Църквата. Бъдещият епископ учи в духовна семинария и на 16 години постъпва в новицата на пасионистите. На 23 октомври 1893 г. той се посвещава на Бог и приема монашеското име Дамян. Усвоява всички дисциплини с отлични оценки и неговият главен настоятел го назначава за преподавател в семинарията на па-

сионистите в Бордо, Франция. На 23 септември 1899 г. Дамян Теелен е ръкоположен за свещеник със специално разрешение, тъй като все още не е навършил необходимата възраст.

След разделянето на френските и белгийските пасионисти той е предложен и назначен да ръководи семинарията на белгийските духовници, в която учат и много български младежи.

Отец Дамян е назначен за

епископ на Никополска епархия на 21 май 1915 г. По това време бушува Първата световна война и той пристига в Русе, за да оглави епархията, няколко месеца по-късно. Със своя дългогодишен труд и духовна всеотдайност той оставя трайна дира на верен духовен пастор. Полага грижи за укрепването на енориите, поддържането на черквите, подпомага и строителството на нови. Построява се втора черква в с. Драгомирово, черква в Бърдарски геран, втора черква в с. Трънчовица, параклис във Велико Търново. Подпомага за разширяването на мастира в Бърдарски геран. Той построява френското училище в Русе.

Епископът е канен във зрене. Рано сутринта на 6 август 1946 г. Дамян Теелен е намерен мъртъв от фатален мозъчен кръвоизлив. Сърцето е спряло, дъхът - секнал, а душата му се преселва във вечността. Епископът е погребан в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе. За погребението идват всички свещеници от епархията. От София пристига временно управляващият папската легация дон Франческо Галони. За да го съпроводят до вечния му дом, идват също Софийско-Пловдивският епископ Иван Романов и екзархът на католиците от източен обред Йоан Гаруфалов. Има представители на отците успенци и капуцини и на френските уничища в България. За да се прости с епископа, пристига също френският консул във Варна заедно със съпругата си.

Траурната церемония е в девическия манастир „Нотр Дам дьо Сион“, дон Галони отслужва литургия. Надгробно

слово произнася отец д-р Евгений Босилков, а днес благен епископ Евгений.

Той обещава, че „светлината и голямата вяра, щедро раздавани, ще се влеят в сърцата и душите и че неговото дело ще

пребъде“.

Никола КАРАДЖОВ

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1513)
август 2016 г.

Епископът е канен във

Исламският радикализъм: контраразследване

От стр. 2

ални наслади, ако подпалят задника на покварения Запад. В самия Коран не се казва много за живота в небето, но в хадисите (устно предание за Мухамед - б. р.) и преданията небесните награди са много по-детайлно описани: сексуалните въз награждения, както и да ги разбираме (а не бива да забравяме, че фундаменталистите са винаги буквалници), присъстват с чести и изразителни описания в джихадистката литература. Освен духовния аспект има, значи, и сексуален appeal (повик - б. р.) в желанието на някой да стане „шахид“ (свидетел, мъченик за вярата - б. р.).

Сред исламистите се наблюдава и силен колективизъм, остро чувство на срам и унижение, ако се изложиш в очите на групата, която дава чувство за значимост и затова твоят начин на живот и ти самият имаш значение. Оттук и самовеличанието на собствения, праведния начин на живот и съответно презрението към живота на другия. Повечето исламисти са без традиционно религиозно образование, те са born again (новороден) спрямо джихада, до който стигат най-вече чрез приятели и интернет, малко в джамиите. Такива младежи лесно попадат и под влиянието на харизматични лидери и организирани структури, които ги стимулират религиозно, обясняват им каква е „реалната реалност“ на нещата и политически и религиозно им обещават райските наслади. Ала това, което вдъхновява екстремистите, е най-вече обещаната слава и уважението на приятелите. Младите бойци са привлечени от радостта да са заедно с другарите в славното дело, както и от радостта от утоляващото гнева възмездие. Общуването между поколенията се замества от хоризонтално общуване в глобалната мрежа между връстници единомышленци. Неслучайно „Исламска държава“ изиска от своите привърженици coming out (външен израз - б. р.) - публич-

но деклариране на принадлежността към каузата на джихада и халифата, тест за смелост. Така радикалното действие дава тръпка, смисъл, сила. При това исламистите са убедени, че се бият за най-благородната кауза - тази на първите следовници на Пророка (салафи - предци), сигурни са, че настъпителният джихад срещу неверниците е неотменно задължение на всеки, който принадлежи към Дома на ислама (Дар ал-ислам).

Оливие Роа (френски исламовед, бивш маоист, днес професор в Европейския институт във Флоренция) твърди, че става дума не толкова за радикализиране на ислама, колкото за исламизиране на радикализма. Но какво е радикализъм? Понятието идва от латинската дума radix - корен, и най-просто казано посочва движение със силна политическа насоченост, което търси да преобрази из корен обществото и всички негови институции. То не се задоволява с умерени действия да се стреми да постигне в един продължителен период от време своите цели, а търси с драстични - често насилиствени - действия, тук и сега, да промени изцяло социалната, политическата, религиозната система. Оливие Роа твърди, че радикализъмът е не толкова въпрос на религия, а на поколенчески бунт на обезвластените; виждали сме го, казва той, безчет пъти в безчет времена: въстания, революции, интифади и пр. Така френският социолог разтваря в общи социологически и психологически термини специфичния феномен на исламския тероризъм - всички са радикални: от руските анархисти до италианските фашисти, „Червените бригади“ та чак до днешните атентатори. Тезата е безспорно силна. Блестящ лозунг, тя чудесно се усвоява и подема от медиите: лошата интеграция, бедността, безсилето, фрустрацията мотивират въсъщност религиозния радикализъм. Той е породен, значи, не от религията, а е реакция, политически отговор спрямо властта на богатите,

на управниците - Америка, евреите, капиталистите, на създаденото от тях състояние на неравенство и потисничество. Така дори когато исламският радикализъм е свързан с багатите от Залива, които финансират действа на терористите, на религията отново не се отдава особена роля. Тя чисто и просто е използвана в борбата за запазване и контрол над ресурсите и богатствата. Някога се говореше, че Германската работническа националсоциалистическа партия нито е работническа, нито е социалистическа. По съвършено същия начин днес ни се казва, че „Исламска държава“ нито е исламска, нито е държава, и се смята, че като се използват съкращения и не е назовавана с нейното си име, тя успешно ще бъде легитимирана. Уви, слуша се точно обратното. И националсоциалистите, и исламистите, каквъто и етикет да им сложим, са това, което са.

Действително екстремизът е психологическа и поклонческа нагласа, ала той не е само въпрос на лични и колективни чувства и нагласи, на психология. Мнозина имат затворена психика, мнозина са фрустрирани, имат невротични проблеми, ала изобщо не са лоши и опасни. Именно при държането към подобни редуциращи психологически или пък икономически, постколоноиални, демографски обяснения и пренебрегването на религиозните термини като второстепени и неважни, не позволяват да се разбере защо тъкмо религията, защо тъкмо исламът участва в толкова много конфликти, и то в наши дни. Това не означава в ислама да се вижда основната причина и да се свеждат всички конфликти до неговото учение. Ала не бива да мислим, че щом религията не играе роля в политиката в Париж или София, тя няма значение и в Кайро, Мосул или Исламабад. Често се прави категориална грешка, често се допуска непоследователност в аргументацията и политиката се отделя от ислама, а същевременно се твърди и приема за нор-

мално, че в ислама няма разделение между религиозно и светско, между религия и политика. Накратко, когато някой при всяко свое действие вика „Аллах акбар“, с всеки свой жест сочи първо с показалец нагоре, то е ясно, че той го прави и по религиозни причини.

Дори действията на исламистите да ни изглеждат психопатологични, суеверни, фанатични, остава въпросът защо никой мюсюлманин не разбличава поведението на тези, които сами се наричат шахиди, като светотатствено и богохуло. Да не говорим, че исламистите от своя собствена гледна точка са напълно последователни, напълно интегрират думи и дела под една идея. Така най-смелите и тачени от тях не посягат на живота си, което е смъртен гръх, а за правото дело го дават на Бог и стават шахиди или мъченици.

Няма да разберем защо радикализът взема измерениета на прочутия „сблъсък на цивилизации“ - поне от страна на исламистите, т.е. на борба между вярващи и неверници, мюсюлмани и християни, правоверни и вероотстъпници, ако продължим да разделяме политика и религия, насилие и ислам. Несъмнено почти всички мюсюлмани по света са мирни хора и предпочитат развлеченията на Холивуд пред публичните екзекуции. Исламизът в никакъв случай не е синоним на ислама, но е важно да се види и връзката с ислама, който е не друго, а начинът, по който мюсюлманите тълкуват своите текстове и живеят според тях. Трябва да се обърне внимание на това как специфични традиции на ислама са мобилизираны от някои хора за техните цели. За това е нужно да се изследват и разбират конкретни индивиди, общности, проекти, а не да се повтаря като мантра, че „това не е исламът“, че той е „религия на мира“. Подобна форма на пожелателно мислене днес е трагически недостатъчно, защото е налице реална опасност от регрес на цялата исламска цивилизация. Няма нищо по-опасно днес за самия ислам от желанието да се наложи „чистота“ в него. Фантазмът за чистотата минава винаги през тоталитарното прочистване, а

На стр. II

Поклонничество в катедралата „Успение на Света Богородица“ в София ...

От стр. 9

След молитвите монс. Христо ни покани на скромен поклоннически обяд в екзархията. По време на обяда имахме възможност всеки от нас да размени по някоя мисъл с нашия владика.

Настана време за раздяла. Получихме неговия благослов и се отправихме към манастира „Свети Мина“, което беше изненада за нашите спътници.

След като лесно намерихме място за паркиране на микробусите, влязохме в прекрасния двор на манастирската обител. Въпреки множество, дошло на поклонение или семеяна разходка в този прекрасен мартенски следобед, всеки от нас имаше достатъчно време да изчака реда си и да се помоли пред чудотворната икона на светец, да запали свещ в храма и да отпие по гълтка вода от чешмата. Можехме да си купим и сувенири за спомен от този паметен за всички ни ден.

Тръгнахме обратно за Казанлък, изпълнени с вяра, а някои от нас и получили индулгенции за себе си и за починалите ни предци. Като пътувахме по магистралата, измолихме по още една броеница за скъпия юбилиар.

По светло се прибрахме по живо и по здраво в Казанлък. Благодарихме на отците салезиани за предоставената възможност да посетим катедралния храм в тази важна година за всеки католик юбилейна година, обявена от папа Франциск.

Благодарихме на Бог за преживяното и с обещание да продължим индивидуално броениците за владиката се прибрахме в домовете си!

**Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
KdB,
председател на фондация
„Оазис“ в Казанлък**

Божието милосърдие, или по стъпките на свети Йоан-Павел II

От стр. 2

Красива статуя на свети Йоан-Павел II е сложена в двора на светилището, който още се довършва и облагородява.

В сряда, на празника на светите апостоли Петър и Павел, поклонниците бяха в концентрационния лагер „Аушвиц“, сега музей. Силни чувства предизвика в тях килията, в която е бил затворен свети Максимилиян Колбе. Целия следобед вярващите бяха във Вадовице - родния град на свети Йоан-Павел II. Те се пок-

лониха в катедралата в центъра на града, посветена на Представянето на Света Дева Мария в храма. Това е кръщелната черква на светия папа и в нея се пази кръщелният купел, в който е кръстен Войтила. Отец Валтер отслужи литургия в съслужение с отец Войтех Фарон. Вярващите се поклониха в красивата капела, посветена на папа Войтила, в която се пази реликvia - капсула с неговата кръв. След това посетиха родната къща на светец, превърната в музей. Експозицията е автентична и много впечатляваща. С модерни аудио-визуални средства се разказва за живота и делото на светия папа: ка-

то дете, младеж, свещеник, епископ, кардинал и папа.

В четвъртък, 30 юни, поклонниците бяха в Богородично светилище в Ченстохова. Отец Валтер отслужи за тях литургия в една от капелите на светилището. Вярващите отново имаха възможност за изповед. Те разгледаха музейните експозиции в манастира на светилището. Следобед измолиха броеницата на Божието милосърдие пред Юбилейната врата на милосърдието. Посетиха също храма „Света Барбара“.

На 1 юли поклонниците отпътуваха за България след литургия, отслужена от отец Валтер Гора.

Росица ЗЛАТЕВА

Трите камъка

Разправят, че първият човек, пресякъл пустинята, срецнал в началото ѝ край една пещера старец с достолепен вид. Старецът го попитал:

- Накъде си тръгнал, млади човече?

- Искам да пресека пустинята.

Старецът се замислил за момент и казал:

- Искаш трудно нещо. За да пресечеш пустинята, са ти нужни три неща. Вземи тези три камъка. Този топаз е вярата - златистожълт като пясъците на пустинята; този смарагд е надеждата - зелен като листата на палмите, а този рубин е братолюбието - червен като залязващото слънце. Тръгни и върви винаги на юг и ще стигнеш до оазиса Наскара, където ще живееш щастливо. Но не губи никой от тези камъни. Загубиш ли ги, никога няма да стигнеш до целта си.

Младият човек се качил на камилата си и тръгнал на път. Пътувал, пътувал, минал безброй километри през жълтеникавите пясъци. Един ден го обзело съмнението:

- Този старец дали не ме изльга? Ами ако не съществува оазисът, който mi обеща, ами ако пустинята няма край?

Мислел да обръне камилата, за да се връща, когато забелязал, че нещо било паднало на пясъка. Топазът. Той слязъл, за да го вземе, и се замислил:

- Не, няма да се връщам. Трябва да вървам на думата на стареца. Ще продължа пътя си.

Изминали още няколко дни. Сънцето, вътърът и нощният студ източавали пътника. Силите му го напускали, а на хоризонта не се забелязвали нито палми, нито следи от вода. Еднам се държал на седлото и мислел, че е по-добре да падне на пясъка и да дочека смъртта си под сянката на камилата, когато забелязал, че нещо се търкулнало от него и паднало. Смаргдът. Човекът слязъл, за да го вземе, и си казал:

- Трябва да бъда силен. Може би след съвсем малко и ще видя оазиса. Ако не продължа, със сигурност ще умра. Продължавам по пътя си - до последен дъх!

Младежът се качил на камилата и продължил. След малко забелязал край една палма мъничко вода - между локва и миниатюрно езерце. Веднага скочил на земята, ала преди да се наведе и да пие, забелязал очите на камилата си - умоляващи и влажни, почти като на човек. Тогава си помислил, че трябва да бъде милостив към отмалыващото животно, пък и той още издържал. И дал на камилата да изпие няколкото гълтки вода.

Но за негово най-голямо учудване животното рухнало мъртво в краката му. Явно водата била отровна. Преди да продължи пътя си,

младият човек забелязал, че рубинът е паднал в пясъка. Вдигнал го и благодарили на Небето, че се е отблагодарило за неговото милосърдие, като му е спасило живота.

След няколко часа ход видял в далечината да се мържелеят палми. Това бил оазисът Наскара. Като стигнал, край един бистър извор го срецнал старецът от пещерата, който весело му се усмихвал:

- Ти стигна до предназначението си, понеже съхрани трите скъпоценни камъка: вярата, надеждата и братолюбието. Ако беше загубил някой от тях, щеше неминуемо да си загинал.

После старецът му дал от изворната вода и фурми и преди да си тръгне, казал на младия човек:

- Винаги през живота дръж близо до сърцето си тези скъпоценни камъни: топаза, смаргда и рубина. Така ще стигнеш до рая. Не ги губи.

По интернет

Исламският радикализъм: контраразследване

От стр. 10

оттам и до изгубването на цялото духовно богатство на исляма, от регрес към обскурантизъм, догматизъм, тесногръдие, от превръщането на цели страни в морален и социален затвор, в клетката на халап/харам (всички позволени неща спрямо всички забранени неща в исляма), където става невъзможен всеки личен избор (особено на жените), където животът на всички се контролира от религиозна и нравствена полиция, без религиозен плурализъм, без свобода на съвестта, без равенство между половете. И за всичко това не е достатъчно да се каже просто „истинският ислям не е това“.

Можем ли да разберем ислямския радикализъм, ако минимизираме неговата религиозна значимост? Не трябва ли - ако действително искаме да го разберем по-добре - да приемем предизвикателството и да вземем на сериозно религиозните идеи и как те мотивират определени радикални и уви насилиствени действия. Големият въпрос е: защо това чудовище радикализъмът взема

лицето на исляма, а не някакво друго? Огромен проблем, който изисква смелост да се гледа в лицето това раково образувание, което се развива с голяма скорост и пред което отстъпват духовните и прогресивните движения в исляма. Трудно е с военни средства радикализът да бъде изкоренен, видяхме, че той действително е раково образувание и расте още по-бързо и силно. Голямото и трудно предизвикателство за самата мюсюлманска общност е да издигне непроницаема огнена стена между себе си и фанатиците. Засега, уви, изобщо не го прави, навсяко защото ѝ се струва изключително трудно защитата на исляма, независимо от крайните форми, които взима, да бъде видяна и осъдена като светотатство и грехи.

Трябва, значи, да се тръгне от факта, че така или иначе религиозният факт е в центъра на ислямисткия радикализъм. Ала кой има в ислямския свят монопола над насилието? Действително ислямът е религия без централен авторитет - винаги е бил и днес е пронизван от центробежни сили, които раждат автономни групи.

Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите

От стр. 8

на смирен и не давай на нечестив" (Сир. 12, 5; Тов. 4, 17), и на тълък: „Затваряй от него хляба и не му давай, да не би чрез това да ти надделеят; защото ти би получил двойно зло за всичкото добро, което би направил“. Та своя хляб и вино дава на грешниците оня, който отпуска на неправедните средства, затето са неправедни; и тъй и някои в тоя век (1 Тим. 6, 17) богати хранят с обилни щедрости актьори, докато бедните на Христа се измъчват от глад. Обаче оня, който дава своя хляб на нуждаещия се, ако и да е грешник, но не защото е грешник, а защото е човек, естествено, не храни грешника, а праведника, който в него обича не греха, а природата.

Публикуваният текст е по „Фотий патриарх Константинополски до княз Борис; Папа Николай I до българите“, изд. „София - С. А.“, 1994 г., като в „Папа Николай I до българите“ отговорите са по „Отговорите на папа Николай I по допитванията на българите. Responsa Nikolai I papa ad consulta Bulgarorum. Anno 866“. С. 1939, превод Димитър Дечев.

Цитатите от Библията са предадени според синодалното издание на Библията, София, 1993 г.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека: Жivot в Духа Глава втора Човешката общност

Член 2 Участието в обществения живот

III. Отговорност и участие

1916 Участието на всички в прилагане на дело на общото благо съдържа като всеки етичен дълг едно непрекъснато подновявано вътрешно обръщане на социалните партньори. Измамата и другите прояви на нечестност, с които някои избягват ударите на закона и обществените задължения, трябва да бъдат непоколебимо осъждани, защото са несъвместими с изискванията на справедливостта. Хората трябва да се заемат с укрепването на институциите, които подобряват условията на човешкия живот (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 30: AAS 58 (1966) 1049).

1917 Тези, които са натоварени с власт, трябва да затвърдяват ценностите, които привличат доверието на членовете на групите, и да ги стимулират да се поставят в услуга на себе-подобните им. Участието започва с възпитанието и културата. „С право може да се мисли, че бъдещето е в ръцете на онези, които са съумели да дадат на бъдещите поколения основание да живеят и да се надяват“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 31: AAS 58 (1966) 1050).

Накратко

1918 „Няма власт, която да не е от Бога; и каквито власти има, те са от Бога наредени“ (Рим. 13, 1).

1919 Всяка човешка общност се нуждае от власт, за да се задържи и да се развива.

1920 „Политическата общност и обществената власт имат основата си в човешката природа и затова принадлежат към определения от Бога ред“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 74: AAS 58 (1966) 1096).

1921 Властта се упражнява законно, ако се стреми към постигане на общото благо на обществото. За да го постигне, тя трябва да употребява морално приемливи средства.

1922 Разнообразието на политическите режими е законно, при условие че те се стремят към благото за обществото.

1923 Политическата власт трябва да се простира в границите на моралния ред и да гарантира условия за упражняване на свободата.

1924 Общото благо съдържа „в себе си ония социални условия, които позволяват на групите и личностите да достигнат съвършенството по-цялостно и по-бързо“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 26: AAS 58 (1966) 1046).

1925 Общото благо съдържа три важни елемента: зачитане и повишаване на основните човешки права; благополучие и развитие на духовните и земните обществени блага; мир и сигурност на групите и членовете им.

1926 Достойнството на човешката личност съдържа търсене на общото благо. Всеки трябва да е загрижен да поощрява и подкрепя институциите, които подобряват условията на човешкия живот.

1927 Държавата трябва да защитава и да увеличава общото благо на гражданското общество. Общото благо на човешкото семейство изиска международна обществена организация.

Член 3

Социалната справедливост

1928 Обществото осигурява социална справедливост, когато създава условия, позволяващи на сдруженията и на отделните лица да придобиват дължимото им според тяхната природа и призвание. Социалната справедливост е свързана с общото благо и с упражняването на властта.

I. Уважението към човешката личност

1929 Социална справедливост може да се получи само в безпределното уважение към достойнство на човека. Личността е върховна цел на обществото, което ѝ е подчинено:

„Заштата и издигането на човешкото достойнство са ни поверили от Създателя. Във всички исторически условия мъже и жените са безусловно отговорни и длъжници към Него“ (IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Sollicitudo rei socialis, 47: AAS 80 (1988) 581).

1930 Уважението на човешката личност съдържа правата, които произлизат от нейното достойнство като създание. Тези права предшестват обществото и му се налагат. Те са основата на моралната законност на всяка власт: когато ги осмива или отказва да ги признае в своето положително законодателство, обществото епелимирира своята собствена морална законност (Вж. IOANNES XXIII, Litt. enc. Pacem in terris, 61: AAS 55 (1963) 274). Власт без уважение към личността може да се крепи само на сила или насилие, за да получи подчинение на поданиците си. Църквата е задължена да напомня на хората с добра воля тези права и да ги разграничава от произволните и погрешни искания.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Изложба конкурс

Като съпътстваща проява на празника на религията, който ще се проведе тази година на 25 септември от 14 ч. на площад „Бански“, пред Музея на София, Националният съвет на религиозните общности в България в партньорство със Столична община организира:

Конкурс за детска рисунка на тема: „Вярата - мечта за по-добър свет“

Всяко изповедание участва в конкурса за детска рисунка с до 10 номинирани творби, които ще бъдат снимани на винил и изложени на площада. В конкурса могат да участват деца, представители на традиционните изповедания в Република България, в три възрастови групи:

1. От 6 до 10 години; 2. От 11 до 14 години; 3. От 15 до 18 години

Изисквания към творбите: 1. Размер: 35/50 см; 2. Техника: по избор; 3. На гърба на рисунката да е поставен етикет с трите имена на автора, заглавието на творбата, телефон за връзка, вероизповедание, населено място и възрастова група

Срок за предаване: До 27 август 2016 г. участниците трябва да изпратят рисунките си до съответните изповедания.

За Католическата църква - до отец Петко Вълов,

ул. „Люлин планина“ 5, София, пощ. код 1606.

Жури ще отключи награди по три рисунки във всяка възрастова група. От страна на Католическата църква в журито ще участва д-р Бойка Доневска, преподавател в Националната художествена академия.

Отец Петко ВЪЛОВ, член на НСРОБ

Парите и Властта омърсяват Църквата

„Пътят, който ни сочи Иисус, е пътят на служението, но не-редко в Църквата се промъкват стремежът към власт, пари и суетата.“. Този упрек прозвучава отново в думите на папа Франциск в проповедта на утринната литургия в религиозния дом „Санта Марта“ на 17 май. Папата подчертава, че християните трябва да преодолеят „светските изкушения“, които разделят Църквата, и отправи предупреждение към кардиналите, които се изкушават да унищожат близния, „за да се изкачат на върха“.

Иисус учи Своите ученици на служение, но те често се питат кой е по-голям сред тях. Папа Франциск черпи вдъхновение за проповедта си от Евангелието за деня (Мк. 9, 30-37), за да се спре на светските изкушения, които и днес унищожават свидетелството на Църквата. „Иисус говори на езика на смирението за съмртта и за изкуплението, а те говорят на езика на кардиналите - кой ще се издигне по-високо във властта.“

Християните трябва да преодолеят изкушението „да се възкачат“, за да имат власт.

„Изкушението, на което се бяха поддари“, бе „изкушението на светския начин на мислене...“. „Те мълчаха, понеже из пътя бяха разговаряли помежду си кой е по-голям. И като седна, повика дванайсетте и им рече: който иска да бъде пръв, нека бъде най-последен от всички и на всички слуга“ (Мк 9, 34-35).

„Пътят, който ни посочва Иисус, за да вървим напред, е служението. Най-висшестоящ е онзи, който служи, който е в служение на другите, а не онзи, който се хвали, че се стреми към власт, към пари от суета и гордост... И това, което се случи с апостолите и с майката на Йоан и Яков, е история, която се случва всеки ден в Църквата, във всяка общност.

Поучение на папа Франциск

Между нас кой команда? Амбиции... Във всяка общност - в енории или в институции, - навсякъде цари това желание да се възкачим, за да имаме власт.“

В първото четиво папа Франциск предлага откъс от писмото на свети Яков, в кое то предупреждава, „че хо-

Индулгенция - какво е това и нужна ли ни е тя?

Сега, в Извънредната юбилейна година на милосърдието, на много места се отвориха порти на милосърдието и вярващите хора, минавати през тези двери, могат да получат индулгенция за себе си или пък за някой починал. Но какво значи индулгенция? Индулгенция - това е пълно оправдение. Значи ли, че не е достатъчно, че хората идват на изповед? Защо е важна индулгенцията? Какво прави?

Обикновено се казва, че грехът прави рана на нашето сърце, а изповедта лекува тези рани. Но всички знаят, че след излекуваните ранни винаги остават белези. Това показва, че човек на тези места някога е имал рана. И е много неудобно, когато белегът е на нашето лице. Какво можем да направим, за да не се вижда повече този белег? За тялото можем да потърсим доктор Енчев - пластичен хирург, той ще направи операция срещу добри пари и вечно няма да се вижда този белег и моето лице

ще изглежда отново красиво. След това никой няма да знае, че някога върху моето лице е имал белег.

По същия начин работи и индулгенцията. Изповедта ще ме излекува, а индулгенцията ще направи „духовна пластична операция“ на моето сърце - без белег, без рани. Затова не се бавете, а ходете и минавайте през светите двери, за да получите индулгенция - пълно оправдение, за да бъде вашето сърце безупречно чисто.

За да получите тази индулгенция, минавайте през светите порти, трябва да измолите Отче наш...; Радвай се, благодатна...; Слава на Отца и Сина, и Светия Дух и Символа на вярата. Годината на милосърдието ни дава тази възможност. Нека бъдем внимателни и да получаваме тази благодат колкото пъти е възможно.

Отец Бернардин ВИЗМЕГ, OCD

Папа Франциск назначи Грег Бърк за директор на Ватиканския пресцентър

Папа Франциск прие оставката на отец Федерико Ломбарди от поста директор на пресцентъра на Светия престол и назначи за нов директор, считано от 1 август 2016 г., Грег Бърк - досегашен заместник-директор на пресцентъра. Той назначи за заместник-директор на пресцентъра на Светия престол, считано също от 1 август 2016 г., Палома Гарсия Овехеро.

Двама миряни - и двама журналисти на международно ниво, застават начело на пресслужбата на Ватикан. Те идват на мястото на отец Ломбарди след 11-годишния му изключителен всеотдаен труд като директор на пресцентъра.

член на Opus Dei.

Грег Бърк е роден преди 57 години в Сейнт Луис в САЩ, произхожда от семейство с католически традиции. Завършила една от ѹезуитските гимназии в града, а през 1983 г. - сравнителна литература в Колумбийския университет на Ню Йорк със специализация в областта на журналистиката. През онези години той става

член на Opus Dei.

Грег Бърк е работил в United

Press International в Чикаго, за Ройтерс и за седмичника „Метрополитън“ до назначението си в Рим като кореспондент на седмичника National Catholic Register. През 1990 г. започва сътрудничество със списание Time и е постоянен кореспондент на списанието, когато през 1994 г. то провъзгласи свети папа Йоан-Павел II за личност на годината. През 2001 г. американският журналист започва да работи за телевизия Fox News като кореспондент от Рим. През 2012 г. е повикан от Държавния секретариат на Ватикан, отдела за общи въпроси, като консултант по комуникацията. От 21 декември 2015 г. е заместник-директор на службата по печата на Светия престол.

Палома Овехеро е журналист от 1998 г. в испанското Радио Кадена Копе. Родена е в Мадрид, на 41 години. Дипломира се по журналистика през 1998 г. в мадридския университет „Комплутенс“; специализира комуникационни стратегии в Нюйоркския университет през 2006 г. От 1998 г. тя е редактор и водещ в испанското Радио Cadena Cope. От септември 2012 г. е кореспондент за Италия и Ватикан и сътрудничи не само на испанското Радио Cadena Cope, но и на други телевизии и няколко вестника.

Остава преподаването на Вероучение в училищата

Белгия

„Радостни сме от факта, че обучението по католическо вероизповедание се предлага в училищата. Да се премахне това обучение, би означавало религиозните убеждения да се сведат единствено до частната сфера, което за една демократична държава ще представлява обединяване.“ Това пишат френскоговорещите епископи в Белгия в писмо, изпратено до родителите на онези ученици, които са се записали в курсовете по католическо обучение.

След разпалени дебати в страната дали да се преподава този предмет в училище, Валония реши да запази това обучение в редовното училищно време. Епископите изтъкат, че да се оставят часо-

вете по вероизповедание в училищата, означава „да се окуражат преподавателите и учениците към развиване на свободна мисъл и критичен дух; да се позволи развитието на културата на диалог с другите религиозни или светски убеждения“.

„Това спомага да се избегне попадането в спиралата на фундаментализма и подчиняването на идентичността. Благодарим и окуражаваме онези, които са се ангажирали с възпитанието на децата и младежите чрез изучаване на католическо вероизповедание при зачитане на различията, без проявяване на двусмислие и вътреен конфликт между социално сцепление в нашето мултикультурно общество“, заключават белгийските епископи.